

Dew, ut hoc clarum ac beneficium fidus dim conspiciamus. Deniq; suader, quia licet primariu, atq; lectissimus, regia sobolus, flos, sit delibatus. Deus tamen opt: max: regium nobis, adhuc, reliquit sensu. Quod, impense rogamus, ut salvum conservet, & facundum reddat: Veruntamen, non ipsius suade medulla nos permulcere potest, quin abruptum Henricum Principem graniter & inquis animus feramus, --ac Epicedium hoc, insigne nostri mæroris vindicta, ante cunctorum oculos exponamus. — Inspectat qui velit, & nobiscum condoleat.

V. C. P.

Dew, ut hoc clarum ac beneficium fidus dim conspiciamus. Deniq; suader, quia licet primariu, atq; lectissimus, regia sobolus, flos, sit delibatus. Deus tamen opt: max: regium nobis, adhuc, reliquit sensu. Quod, impense rogamus, ut salvum conservet, & facundum reddat: Veruntamen, non ipsius suade medulla nos permulcere potest, quin abruptum Henricum Principem graniter & inquis animus feramus, --ac Epicedium hoc, insigne nostri mæroris vindicta, ante cunctorum oculos exponamus. — Inspectat qui velit, & nobiscum condoleat.

V. C. P.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ
ΕΡΡΙΚΟΝ ΙΑΣΩΒΟΥ
ΤΟΥ ΕΠΙΚΑΗΣΙΝ ΜΕΓΑΛΟΥ
τῆς Βρετανίας μεγάλης Βασιλείου ἐπικῆδες.

Οὐ μοι εἶναι τὸ παῦν; τί δέ μοι σέλος ἔσθιε Σοφῆ
τοῦ πατέρου ἀλλού καὶ στρατῆς;
Λί οὐ Ερρίκος; (τί δέ εἰ τοῦ μετόνυμού
Γλαύκην μετέλει σογεῖς; πατέροις οὐ καρδίης;) Λί οὐ,
Ερρίκος μεράλη, γαλάκης ἀνατολής;
(Αὐτὸς τούτος δέ τοι) μετένθετος Ἀραξ.
Ωλετος ἐστιν Ἀραξ, (τίς δέ μετόποτε βασιλεὺς;) Ωλετος;
Τίς οὐ πρώτης Σαντού (αὐτοῦ δύσκολος;) Ωλετος;
Ωλετος δέ αὐτὸς Ερρίκος, Κλαδείτης μάστις,
Κλαδείτης μαστιχίτης, κλαδείτης μαστιχίτης.
Κλαδείτης Αγγλικανὸς ἡγεμόνης, ιδεὶς μαστιχίτης,
Κλαδείτης καὶ αὐλαῖς εὐτελεῖτης.
Κλαδείτης εὐτελεῖτης, καὶ αὐλαῖσις ἐπίρητης
Κλαδείτης εὐτελεῖτης, εὐτελεῖτης εὐτελεῖτης.
Κλαδείτης οὐ, οὐ, οὐ, μεράλης πλεύσης, καὶ εὐτελεῖτης,
Πλατανός, οὐ πλεύσης εὐτελεῖτης εὐτελεῖτης.
Κλαδείτης, κόπτης οὐακα εὐτελεῖτης,
Πλατανός, Βρετανὸν εὐτελεῖτης μεράλης εὐτελεῖτης,
Ερρίκος, μεράλης βασιλίου τοιούτος μόνος,
Τάντοτε σκηνῶν εὐτελεῖτης μεράλης,
Ερρίκος, μεράλης βασιλίου, καὶ τρίτης Αρρού,
Οντανίατης τῆς ουσίας (ουσίας βασιλίου μόνα.)
Τῆς ουσίας, τρίτης, Σολού, καὶ μέσης λαυρωτῆς,
Αρρού σε σύλλογος, καὶ ποτὲ εὐτελεῖτης,
Ερρίκος, εὐτελεῖτης σογεῖτης φέρεται,
Αυτὸς πετρανός, αριστερῶν πλεύσης:
Παντοῦ δέ τοι βασιλεὺς τῆς ουσίας αὐτοῦ,
Αυτὸς δέ τοι πάντας εὐτελεῖτης εὐτελεῖτης:
Ως μελάχης (τοῦδε γὰρ θεοῦ) περιπετεῖται αὐτοῦ
Καλούς δέ τοι βασιλεύς, εὐτελεῖτης εὐτελεῖτης Κατόν.

ἘΠΙΚΗΔΙΟΝ.

"Οὐτοῖς ἦς στάσεις μόνος ἀγίος, ἢ βασιλεῖας
"Οὐτε, κανέτις, καλέσεις εἰσι:
II. Ἄντε γέρας οὐδείς, καὶ πεινὴς οὐδείς
τελεῖς, θάνατος οὐδείς καὶ θάνατος οὐδείς:
Πιεῖτε νῦν σαπεργεῖς τελείωσις επικείσθε
Καρποὶ πάτηται τοῦτο οὐδείς οὐδείς;
III. Φέτε, Ερρίκος, καὶ μαρτυρούμενος ἔπαιρεν
Τίμας, φεύ μηδεὶς οὐδαίνα τελείωσι
Ων τεργάλιον, μεῖον τεργάλιον, καὶ ἐπικείσθε οὐδείς
"Επιποτετεκαντι, καὶ καρποῖς οὐδείς πονοῦν!
Αἰτοῖσιν εὖ ταπεινοῖς οὐδεῖς οὐδείς οὐδείς
Τίς πονοῖς, μυσοῖς, οὐδείς οὐδείς οὐδείς
Μήδε γένεις μητρὸς οὐδείς οὐδείς οὐδείς
Τολμᾶν πατρόλικον εἶτα οὐδείς οὐδείς:
Μήδε τοῦ οὐρανοῦ διάδοι οὐδείς οὐδείς,
Τίς σες περιζητοῦσα σεθεῖν οὐδείς οὐδείς:
Μήδε μήδε βρετανοῖς, οὐδείς οὐδείς,
Αὐτοῖς πατέρεσσι στρατηγαῖς τοτείς οὐδείς οὐδείς
"Αρτούρος, αἱ δύναμις, εισεχεῖ, ἐπιβίτηρες ἀνθρώποι,
Δύναμις ειδάλατος, φύσιστος, οὐδείς οὐδείς,
Βασιλέως, σκολιοῦ, κλίνεις, ἐπὶ ὄρκον ὀμολόγετες,
Τίμεστοι, θεοίσι πάσιν οὐαλόρεθοι,
Καὶ τελές, οὐκέτι ἀποτελεῖσθαι οὐδείς οὐδείς
"Αυτῷ δὲ οὐδείς οὐδείς οὐδείς οὐδείς
Ταῦτα γέ, οὐρανοί, ταῦτα μήνες ταῦτα δάκε,
Τόσοις, οὐδείς οὐδείς πάτερ τοτεγάρος οὐδείς
Αἴσα, δέ τοι "Ερρίκος" Αἰακτὸς οὐδείς οὐδείς
Γάινος ἀντί, τόλον τινὶ αἰματούσινος,
Χρύσα χαλκεύον, στάσις φεδρόπον ἀμαργέτες,
Σὺν χειρὶ μηδείητος ἐρανοῖσι γέροντοι.
"Ιλαΐδει δὲ τὸν χαῖρεν τελεσθέσεος οὐ "Αἴα χειστοί,
Αἴπειλιν πάντον δὲς χαῖρεν ἀντί γέροντοι.
Ως δὲ ἡμεῖς, πάτηταις τε στάσις, καὶ χαῖρεν καθίστας
Φέρετε εἴ τοι δέ οὐρανοί, αἴτανα εχετες.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΟΤΠΟΡΤΟΥ

τὸν Σωτερίν

ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΝΤΑΒΡΙΤΙΕΩΣ

In eundem eiusdem.

FLevisti Aonijs, Latij s nunc fleto Camœnis :
Luctibus heu tantis vnane lingua satis ?
Me miserum, nec enim linguarum quidquid vbique est,
Sive hominum dicas, sive Heliconiadum.
Sed si, te nisi digna canens epicedia, Musa
Nulla futura mea est, nulla futura mea est.
Nulla sicut modo fletre sciat, sunt tempora fletus,
Fletus, heu, poscunt tempora, nil aliud.
Nam certum (cernant si quid mea numina Musæ,
Musarum nec enim numen inane puto.)
Hoc certum, **HENRICI MAGNI** post fata manere
Nos certe absque Deo nil nisi lachrimulas.

Aliud eiusdem.

PRISCA Heraclidas, Atridas, Græcia iactat
Scipiadas, Marios, Martia Romasuos :
Gallia sic Charolos, Franciscos & Lodovicos,
Sic quoque iure suos Austria magna duces ;
Anglia at **HENRICOS**, & in his tamen ordine certo
Octavum, qui orbis terror honorque fuit.
At verè **HENRICON HENRICVS**, & omnia Regum
In se priscorum corda animosque gerens,
Verè hic **HENRICVS** noster, spes vnicæ seculi
Istius, & gentis gloria Britanicæ :
Quo viuo tremuere Hispanus, Gallus, & exlex
Iesuita, infesti Papicolumque greges :
Mortuo, at erexit tollunt ad sydera cristas,
Me miserum, Christi dum pia turbagemit,

Epicedium Cantabrigiensis.

Dum pia turba genit, latumque effusa per orbem,
HENRICVM, HENRICVM nil nisi, moesta canit,
Et merito: quis enim ter magni nomen ERICI
Audit, atque statim non moritur? moritur.
Tam miser, o faltum ne nō est, si auilime, nemo
Tefatis sua ſto, quis pereſſe velit,
Ergo omnes procul hinc, omnes procul eſte prophani,
Sanctorum locus hic, libera Muſa mea eſt.

Aliud.

MAGNE HENRICI iaces, aſt heu, ſine numine tecum
Propitio, pietas, religio que iacent.

Aliud.

PReterita HENRICO\$ viderunt ſecula Reges
Magnanimos octo, quiſ negat? Angli genum.
At nono, heu miseriſ nobis, iſ fata tulileat,
Nulla dedere parem ſecula, nulla dabunt.

---

f. D.

Fax mentis honestæ gloria. H. P. R. scitum.

Nate ad supremum Princeps dulcissime honor eti,
Quid venit in mentem tam citio velle mori?
Gloria non debeat, quæ *Fax* tribus honestæ
Efficeret pulchros laxificosq; dies.
Non geminæ, totaq; fluens Paetolus atenæ,
Humanæ replevit quæ bona cunq; sumus.
Quid referam tenera crispas lanugine malas,
Oraq; nativæ sanguine pectora rost?
Illa vel irato telum extorquere Tonanti,
Vel poterant Stygium per domusse canem.
Dic age, dic tanto positum quid culmine rerum,
Sollicitet sedes, ire, videre, novas?
An quæ *Pellæum* pepulit te causa tyrannum,
Et tibi *P L V S V L T R A* est, & tua vena calet?
Scilicet immenso virtus incenditur cæstro,
Nœu humiles motus mens generosa capit.
Iam scio quidq; peras, & quæ sententia *S C I T O* est,
Haud *humana* tibi *GLORIA* visa satis.
Ringeris angusti conclusus limite mundi,
Inq; micas patrios ocyot igne polos.
Nec tua mortali contenta est fama triumpho,
Nec facit ad tantum parva corona caput.
Eternus merito petis, *Eternaq; potitis,*
Idæ tibi *Fax*, Princeps, hic tuus ardor erat,

Gul, Smythe Propositus Reg. I.

Nam mens ecclieis tantum decus inuidet orbi,
 Nec potuit talis muneric esse capax.
 At non ille tamen splendorem amuit, Olympi
 Delicium, hoc prohibent Dijq; , Dexq; malum.
 Qui modò desierit terris fulgere, Deorum
 In cætum admislus, stella coruca nitet.

Johannes Goodein Coll. Trin.

Adis Pierit cythara pulsator Apollo,
 Tempora non cingat laurus, sed in ista cupressus
 Fronde premat frontem, capiti iubnixa dolenti,
 Pollice tange lyram; canta, sed flebile carmen.
 Nulla triumphandi nunc est occasio nobis,
 Funera sunt celebranda tibi, tua funera Phæbe,
 Nam tuus ille fuit, qui nunc est nullus in orbe
 Henricus princeps, orbatus numine vita;
 Ergo age postremum munus persolve merenti;
 Et terram spargens hyacynthis mollibus vdam,
 Iam lachrymis vdam, comitem te accinge sepulchro:
 Vosq; novem summo prognatæ patre sorores,
 Vos inquam musæ, (quarum, si fata tulissent,
 Gratior extaret numerus, cum nomine iunctus
 Hentici noni, regalia sceptra gerentis :)
 Ite precor comites, cum funere principis ite:
 Iam vos postremo, Mars, & Bellona, sequentes,
 Et tu Bellator quisquis, cum milite multo,
 Stricta super terram marentes tela trahatis,
 Inclitus occubuit faro dux vester, & heros,
 In cuius semper cordato pectori, virtus
 Bellica regnavit, mentis præstantis origo.
 Regali tandem stratum requiescat in vrna
 Corpus, & aetheras repeatat mens ignea fides.

Roger. Cocks. Trin. Coll.

EPICEDIVM CANTABRIGIENSE,

In obitum immaturum, semperq; deflentum, HENRICI, Illustrissimi Principis
WALLIAE, &c.

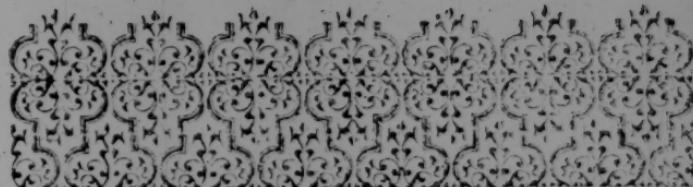

CANTABRIGIÆ,
Ex officina CANTRELLI LEGGE,
1612.

EPICEDII SE- quentis, anteam kulo:—

Equens Epicedium, curvis, aperte explicitat, inspiciens, nos Academicos, inter lachrymas, & suffuria, sicut olim solebat Augustus, inter Horatium, & Virgilium, marentes, considerare: sed ne miretur inspiciens, nos, mente nubila, & fronte obducta, mastos intueri, quando uniuersa maret Britannia, neq; semel tantum, sed, renovato dolore, iterum, atq; sapites maret. — Si querat quisquam, quid rei sit, quod tantopere, ac toties, Britannia maret; in promptu causa est, Britannia falla est lusca, dextrum suum, nuper erutum, amisit ocellum, non sua solum gentis, sed etiam humani generis delicias perdidit, credulam, succendentis sua pacis, spem, abscissam prematura morte, ferali murmure accepit. Nullus (opinor) tam durus, & obscurus est peccatore, qui dispendium hoc, non defleat epidemicum. Communis est nobis Academicis, cum reliquis Britannis, huius mæror calamitatis, quin etiam nos, pre reliquis affectos esse conuenit: nam Apollineas, meritissimò, lachrymas, & Minervæ plantum, abruptus princeps exposcit, qui Musas, egregie, præter cetera dilexit, easq; caput prius diligere, quam nosceret, & antea noscere, quam ut posset. Credo equidem, quod huius mæror iacture, omnem excederet modum, si pietas non viceret nimium: — Sudet pietas luctus moderationem, quoniam præceptus Princeps illustrissimus in cælum evectus est, consors, confessorq; diuorum: suadet, cum superstite fruamur Rego, semper Augusto: sub cuius felicissimo imperio, pax triumphat cœnalis, ac nos farti teoti delitescimus: detq;

Dives, ut hoc clarum ac beneficium filius diu conspiciamus. Deniq^{ue} suadet, quia licet primarius, atq^{ue} lectissimus, regie sobolis, flos, si delibatus, Denstamen opt: max: regium nobis, adhuc, reliquit semen. Quod, impense rogamus, ut salvum consernet, & facundum reddat: Verumtamen, non ipsius suade medulla nos permulcere potest, quin abreptum Henricum Principem graniter & inquis animis feramus, --ac Epicedium hoc, insigne nostri m^{er}itoris indicium, ante cunctorum oculos expanamus. —— Inspectum qui velit, & iobifcum condoleat.

V. C. P.

Fax mentis honestæ gloria.

H. P. R. scitum.

Nate ad supremum Princeps dulcissime honorem,
Quid venit in mente tam citò velle mori?
Gloria non deerrat, quæ *Fax tibi mentis honestæ*
Efficeret pulchros latificosq; dies.
Non geminæ, totaq; fluens Paetolus arena,
Humanosive replent quæ bona cuneq; sinus.
Quid referam tenera crispas lanugine malas,
Orāq; nativæ sanguine pectora? *ix?*
Illa vel irato telum extorquere Tonanti,
Vel poterant Stygium perdomuisse canem.
Dic age, dic tanto positum quid culmine rerum,
Sollicitet sedes, ire, videre, novas?
An quæ *Pellæum* pepulit te causa tyrannum,
Et tibi *P L V S V L T R A* est, & tua vena calet?
Scilicet immenso virtus incenditur cæstro,
Néue humiles motus mens generosa capit.
Iam scio quidq; petas, & quæ sententia *S C I T O* est,
Haud *humana* tibi *GLORIA* visa satis.
Ringeris angusti conclusus limite mundi,
Inq; mīcas patrios ocy or igne polos.
Nec tua mortali contenta est fama triumpho,
Nec facit ad tantum parva corona caput.
Æternam merito petis, Æternaq; potiris,
Hæc tibi *Pax*, Princeps, hic tuus ardor erat.

Guil. Smythe Prepositus Regal.

In inopinatum & præmaturum obitum

Nobilissimi Principis, HENRICI Principis
Wallie, Oglewodæ.

Quoniam modò flos Aulæ, Patriæ Sol alter, alumnus
Germanus Martis, fidei pugil, orbis & vrbis
Delitæ, regni columen, diadematis hæres
Nuper eras, qui gentis honos, qui gloria Circi;
Hei mihi quam subitò te cassum lumine flevimus?
Et geminat nostrum tua mors inopina dolorem,
Henr; iacet paruo tua gloria tota sepulchro,
Mellis & in tenera sperata exaruit herba.
Te Rex, te Regina patens, te regia proles,
Te regni Proceres, Ecclesia, curia, Circus,
Teq; scholæ lugent, lachrymas Academia fundit,
Plangit roranti tua tota Britannia fletu,
Te Bataui, te Germani, te Heluetia deflet,
Et quotquot vert flagrant pietatis amore.
Tu Deus afflictis nostris succurrito rebus,
Qui solus nostros nosti lenire dolores,
Et lenire potes, si conseruare Iacobum
Augustum incoluiem nobis digneris, & illo
Progeniem reliquam prognatam in sæcula longa,
Et natos illorum, & qui nascentur ab illis.
Hoc petinens Britones votis ardentibus omnes.

Samuel Wardus Praefectus Coll.
Sidney-Sussexiensis.

In funere desideratissimi Prin- cipis Henrici Frederici:

EPITAPHIUM HENRICI FREDERICI,
optimi Principis.

Scotica, natilis: Vitalis, Terra Britanna:
Anglica, fatalis; fors mihi talis erat.

Morbus

Epicedium Cantabrigiense.

*Morbus letalis, mihi Lux idem genitalis
Vita immortalis; mors mea talis erat.*

Serenissimæ Reginæ Ma- tris Lacryma.

Mater terna tibi; *Regna, Ecclesia, Terra.*
Fouerat hęc, *vtero: gremio, hac: hęc, Viscere condit.*
Hinc, *Princeps: hac, sanctus eras: hic, triste: cadaver.*
Huic, *ligeris: in hac, celebraris: ab hacce, resurges.*

Illusterrissimi Principis C A- ROLI Fratris lacryma.

Dux, te Princepe, eram: sum, in cœlos te duce, Princeps;
O possem, in terras te reducē, esse comes?
In Lacrymis, vtcūnq; , alijs fuero comes, & dux:
Et tibi principem in hoc pectore cedo locum.

Illusterrissimæ ELIZABE- THÆ Sororis lacryma.

Aeneas, Henricus; vterq; à sanguine a Troum:
Sponsus, Elisa, tibi; frater, Elisa, tibi.
Flammā, artus; lacrymā, vsta genas: decessum adamati
Luxit, Elisa, sui; luget, Elisa, sui.

*avt fania est
in vulgo,
Britanni à
Trojanis ori-
undi.*

Illusterrissimi Principis FREDERICI Comitis Palatini Rheni, lacryma.

Quin manate oculi pia flumina: nec magè falso
Gurgite, quām Rhenus, Tamis vnda fluat.
Manibus (* oclamet Tortus, Tortus patronus)
Nostra parentabit lacryma, care, tuis.

** contra se-
renissimi Re-
gis Iacobi
librum exi-
mum.*

Eiusdem.

Eiusdem.

Carmen ~~tragedia~~悲剧.

Nempe; homō; humi; natus; denascitur; ortus; abortus;
Fluxa; fluunt; pereunt; parta; caduca; cadunt;
Si *Fredericus* abest; superest at dule is *Elisa*,
Carolus & superest; nec *Fredericus* abest.

Academia lugens.

Spes Patris, orbis ocelli, Domus columē, decus Aulæ,
Delicium popli, flos iuvenum, ergo iacēs?
Meereo, plango, gemo, ejulo, cor tremit, horreo, muta,
Obstupeo, exanimor, concido, commōrior.

In morbum, & diem fatalem,

Diræ Poetica.

Maligna, ah, febris; ah, nimis maligna!
Quid dicam gravius? Febris, b. solutor
Vnari, soboles Dulitatis,
AEstus turbide, sanguinis Venenum,
Pestis spiritum, obsidens cerebrum,
Cordis Proditor, inde strangulator
Pulmonum; meritò notere porrò
Nomen ominis hinc abominandi,
[Febris!] horridus audiásq; Mortis
Lictor! perpetuásq; tortor adsis
Acturis animam, per æua! neu quis
Diems unquam sine te opperat supremū!
Et tu *Sexte Novembris* (ipse Febrī
Conscibas facinus malum malignæ)
Seriò tibi id imprecor; *Britanni*
Seri perpetuum ut occinant nepotes:
Quintus quam fuerat *Nonembris* albus;
Sextus tan̄ fuit (heu) *Novembris* ater.

b. Monarch.
Iliad.

c. Rival gen.
metr. l. 2. c. 2.

Samuel Walsall.
C. C. C.

In obitum illustrissimi Principis,

ac Domini HENRICI, Dei Gratia Wallie
Principis, Dux Cornubie, Comitis
Cestriæ epicedium.

Gaudia, Spes, Lachrymæq; tuis Henrice Britannis,
Quò (spretâ terrâ) quò leuis vmbra fugis?
Ante fugam saltem iubeas mitissime Princeps,
Diuidat Henricum cum Iove Terra suum.
Linque tuis Lachrymas, Carolo Spem, tuq; beate
Omnia cælorum Gaudia sume tibi.

Ioannes Furtho, Medic. Dr.
Trinitat. Coll. Cantab.

In obitum illustrissimi Henrici

Principis serenissimi Iacobi Regis si-
ly natu maximi.

Esse aliquam, nostras quæ spes decerpit opimas,
Aiunt invidiam, quam perhibent Nemesis.
Ne foelix humana nimis fors esset, & vltra
Quam fas est, nostræ proveherentur opes.
Verum hæc, quam memorant veteres, iniuria cœli est
Inuidia, & vates pluimæ vana canunt.
Temperat humanas etenim res arbiter vñus,
Et sibi iure suo summa vel ima legit.
Quod si quando atræ tulit inclemensia mortis
Egregia, hoc damnum peñaq; nostra fuit.
Non ergo Henricum sapiens fati imputat ullus,
Sed sibi, qui non hoc munere dignus erat.
Non tam luctum, tantumque dedere doloris
Arthurus nouus, & Memnonis arma nigli,
Mersa olim medijs in rebus fulmine diro:
Henricum ciues ut gemuere sūi.

Conuulsum est columen, spes altera, tertia, restant,
Quas videant saluas secula longa, precor.
Ut tero senior tibi Carole tradete tandem
Possit honoratus regia sceptra patens.

Desleuit Andreas Downes *Greciarum
literarum Cantabrigiae Professor Regius.*

Ἐπικῆδειον εἰς τῷ Ἑρίκῳ τῷ ἐπιφανεσάτῳ τελευτᾷ
Ιανοβρῷ τῷ πατρὶ ἀρίστῃ βασιλέως καὶ
τῷ αριστόντι.

Eπίκηδειον πάσι τῷ βασιλῆ Θάσηλῳ,
Συμπάσιον ἀρετῆς δρεψάμενοθεοφάσι,
Γεναμένω προλιπτόν, καὶ ὅμοιοις ἀρατενιώ,
Πάσιν ἀρεταῖς τοναχάς καὶ κρύσσετα γόνοι
Ἐσι μὲν ὡς ἐπόμως συγερόν πάθοθε, ὅτις αὖτις
Εἴτοι, καὶ χαλεπόδη τάνσθε πάρον ἴδεν,
Οστοῖς πρωθήτης τῷ ἀνταρτιδῶν τίς ἀπίστη,
Ἐλπίσιν ἐν μεγάλαις ἀγλαῖης τραφεῖς.
Ἀλλὰ θεῷ τὸ δοκεῖν σέργην πάσοισιν ἀνάγκη,
Οἰκογομέντι καλός πάλια τὰ ἡμέτερα.
Σηκωτὴ μὲν ἀντὶ λογίαν μετίχοντα ζῆλον ἔχει.
Εἰ δαλάνεις τε γάμον τε φίλης ὑπεῖδεν ἀδελφῆς,
Ἄλλ' ἀμνοιο θεῖς τὸν γάμον εἶδε μέκαρ.
Ἄμετέρης μέντοι γε σαρέσατος δὲν ἔλεγχοθε,
Αὐτὴν δικρούεις ἀπὸ ἀλτροσύνης.
Οὐ δέ δητ' ἀγαθῶν ἡμάρτομεν ἀν ποτε τοῖν
Ἐξατίνης ὅτας, ἀξιος ὅντες ἔχειν.

A. D.

Illustrissimi

Illusterrimi principis Henrici, præ-

maturam mortem Thomas Harrison Collegij

Sanctæ ac indiuiduæ Trinitatis apud

Cantabrigienses Vicemagister

sic deflavit.

Ergone sublatus nobis, heu! funere tristi
Henricus princeps, magna spes maxima gentis?
Amisitne suam, nunc mæsta, Britannia gemmam?
Lumine nobilitas orba est; Ecclesia fulcrum,
Publica ies rerum columenq; decusq; suarum
Amisit, nec non summum gens docta patronum,
Deliciasq; suas Rex & Regina parentes.
Hæsit in ingenuo defixus pectore veræ
Relligionis amor, sed detestatio falsæ.
Qualis gemma nitet fuluo quæ clauditur auro,
Virtus, Henrici generoso è pectore, fulsit.
Ille animos gessit celsos, & principe dignos.
Quid mores memorem faciles veréq; füaves?
Proh dolor! hoc decore orbârunt nos crimina nostra.
Sed qui terreni regni fuit agnitus hæres,
Percipit æterni cœlestia gaudia regni.
Summe Deus, parcas, iraschi desine nobis,
Commeritis sievas offensi numinis iras.
Tu regem esse velis clara cum coniuge salvum,
Tu Carolum nobis serva, serva Elisabetam.
Tunobis ῥωλη, tu murus ut igneus esto,
Tu nostri milerere, tuosq; beare Britannos
Pergas, ac rectum nobis concedere cultum,
Donec iudicio sistamur, iudice Christo.

*In obitum præmaturum spectatis-*fimi Principis HENRICI Carmen
lugubre.

Occidit heu Princeps, gerint Iouis, orbis ocellus.
 Quantum in tanculo corpore mentis erat!
 Maiestas oculis inerat, pia gratia dictis,
 Mars animos dederat, Delius ipse animam.
 Addidit his artus Bellona, artesq; Minerva,
 Mores alma Charis, Mulciber arma dedit.
 Hæc dum cuncta resert Princeps vernantior ævo
 (Seu Princeps fuit is, seu Deus ille fuit)
 Nescio quid maius spirabat adultior ætas,
 Tigere velle novo clara trôphæa solo,
 Velleq; se nostris caput e biectare periclis,
 Et posse obiectis altius ire malis.
 Heu quod non possit, Musæ, pia numina, flete
 Innumeros numeros, absq; modoq; modos.
 Cana fides, candor puerj, pietasq; senilis,
 Mensq; virj iuvenis corpore iuncta iacent.
 Et novus hic dum magna facit loca cœlica Princeps,
 Factus es o quanto Magnæ-Britanne minor.

R. P.
C. C. C.*In morte Principis Henrici*

Carmen Consolatorium.

Inclita tres hodie celebrat Burgundia fratres
 (Si qua fides scriptis) nobilitate pares:
 Carolus est alter dictus, Fridericus & alter,
 Tertius Immanuel; nos sumus ergo pares:
 Absit namq; licet Fridericus, ne crepet hostis,
 Sublatus quasi sit, qui modò terror erat;

Qui

Qui modò terror erit, nobis prognatus eodem
Carolus en magnus feminio superest.
Absit vterq; (quod absit) Carolus, & Fridericus,
Nobiscum Deus est tertius Immanuel.

In symbolum Principis

HENRICI.

Nuper vbi sortes traherentur Virginianæ
Symbolon Henrici principis illud erat,
Scilicet; *Et nobis fas extera querere regna.*
Aut tunc præscia mens regna superna cupit,
Aut concepta Deus nunc dat cum fænore regna.
Extéra sorte petat, cœlica morte trahit.

R. Pernam.

C. C. C.

In obitum Heroicissimi Principis

HENRICI.

Distichon com.

Terra sub Augusto solet esse, at nunc tumulatus
Sub terra Augustus iacet, augustissimus Heros.

In cippum.

Marcuit hic Hyacinthus tristi Vredine mortis,
(Dulcis flos iuuenum) tulit algida bruma decorum:
Ai, Ai, littera lugubris sit marmore sculpta
Planctibus haud nostris indigna, aut floris hotiore.
Flos aet, fletu hic surgat, vel flosculus alter.

Aliud distich.

Quid? tumulo situs est? sat erit sibi puluis ad Vrnam?
Contegeret cœlum, non decet vrna solum.

B 3

Eiusdem

Sydera sic passim cælo rutilantia cernas
 Delabi: pluuios de cælo signat at imbræ.
 Nostri lucida gemina poli cecidisse videtur,
 Sunt insuetæ genæ lachrymarum rore madentes.
 Num è cælo cecidisse queror? pernicibus alis
 Sydus hoc in cœlum remeat, primò vnde meauit,
 Crine novo decorare viam cui lactea nomen:
 Stellarum numerum sic ditat luce perenni,
 Lactea nec via sit sine te, quia te sine nigra est.

Rogatus.

Nijne perire queant, nunc hæreo; numina terræ
 Dum fato cedant femideiç; viri.

Thom. Walkington socius Col. Ioan.

In obitum illustissimi omnium

Principis HENRICI Walliæ

Principis.

EPITAPHIVM.

Hic iacet Anglorum pignus, dux inclytus unus
 Wallorum, Scotiæ gloria prima fūæ.
 Quem, quia terra tulit tanto nil Principe dignum,
 Transtulit ad Reges regia sacra suos.

ANGLIA. GALLIA.

Ang. Quid fles alma soror? Gal. Quidni? meus occidit, cheu,
 HENRICVS; Ang. Rides pessima? noster erat.
 Gal. HENRICVS, quo non aliis nec maior in orbe,
 Ang. HENRICVS, quo non clarior alter erat.
 Gal. Re magnus meus Henricus. Ang. Sed spe meus iste
 Maior. Gal. Erat puer hic vester. Ang. At ille senex.
 Gal. At meus immanni sublatus crinine; Ang. Noster
 Non meruit, si non pro pietate, mori.
 Parce precor Supreme hominum pater atque Deorum,
 Si leuius dolui quæ grauiora tuli.

Iosua Blaxton socius Coll. Trin.

*In funere optimi Principis ac Domini
sui fletus Sacellani devotissimi.*

Avgusta, sancta, pectori semper meo
Verenda, magni maior umbra Principis,
Soluta tanto funeri suspiria,
Verosq; famuli sentiet fletus sui.
Cui vita, postquam Principi erecta est suo,
Ingrata tota, quanta quanta ducitur.
Tu grata vivus cuncta feceras mihi :
Te propter, aures, Domine, dilexi meas,
Te propter, oculos, Domine, dilexi meos.
Sensi loquentem? multa poscebam deos
Sensus ut omnes audientes redderent.
Sensi obtuentem? (cuius aspectus amat
Quodecunq; amatur, cuius aspectus timet
Quicquid timetur) iam reposcebam deos,
Non centum (ut Argus) somnolenta lumina,
Totum sed ut me tunc videntem redderent.
Namq; illa (superi) quanta, quæ spectacula?
Oculi venustum sed inicantes bellicum,
Et qui paternæ signa virtutis dabant.
Totumq; corpus apta virtuti domus
Mentem venustans incolam pulchritudinis domus.
Hic fortitudo summa sed suavissima,
Cui deinde pietas iuncta magna maxima.
Sic hunc in unum congregantur omnia.
En illa (superi) quanta, quæ spectacula.
At unde tandem, quæ nō lato numine
Tam dura tantæ fata virtutum spei?
An verò iniquè nos furorem immitium
Deosq; frustra querimur; heu faciles nimis,
Quos ipse sæcli tædio vicitus mali
Multæ rogarat sed pia supplex prece
Cognata ut animam ducerent ad sydera

Suumq;

Suinq; eccliam, sic precatus occidit:
 Nec occidisse dixerim Dominum tamen
 Qui mirtus astris sydus exoritur novum,
 Et Angelorum cantibus circumsonus
 Pars magna sancti factus est Sanctus chori.

Ric. Lancaster. Regal.

*In fatum summi, & beatissi-
 mi Principis HENRICI.*

QUo fugis? ah-vitâ quondam, dum vita manebat,
 Terris chare magis, nec tam citò debitus astris.
 Non dum annosa dies, nec adhuc tibi frigida membris
 Sævit hyems, tumulumq; tuis aptaverat vinbris.
 Siste fugam superis: quid tam citò divus haberi
 Incipis, infelix, & felicissime Princeps?
 Quid caput auratis properant tibi cingere. stellis
 Dij nimium cupidi? quin hic tibi sceptra, tuisq;
 Seri debentur regnis, Henrice, nepotes.
 Ah tibi regnandi ne sit tam dira cupido,
 Ut miseros niens sola tuos exosa Britannos,
 Aetherijs insueta vijs, iam tecta deorum,
 Et festinatos cœli depositat honores:
 Hie prius in terris pacato numine regnet,
 Et tandem sceptris cedat satiata diobus.

Quanquam (si liceat nostros optasse dolores.)
 O fortunatos, vel post tua fata, Britannos,
 Si patriæ, Princeps, non omni parte perisses!
 Nam si quis tantum nostris Henriculus oris
 Luderet aureolus (nobis solatia luætus
 Exigua ingentis) qui te tantum ore referret:
 Cujus ab aspectu poteras exire sepulchro,
 Atq; iterum blandis pueri spirare labellis;
 Nec penitus nos Te, nec tu nos funere tanto
 Perdideras, nobis sed qui post fata redire

Heu

Heu nunquam poteras, poteras post fata redire.

Sed quid vos, dulces cinceres, quid vos fugientes
In superas sequimur revocanti carmine sedes?

Te nigri Soles (quis Solem dicere falsum

Audeat) & flentes lachrymis cælestibus Auræ,

Vndantelq; suis fletunt in vallibus Amnes:

Te Musæ totis luxerunt fontibus; ipsi

Murmura ducentes imo de pectore Venti

Cum gemitu spirant, spirantibus adgemit Echo.

Ah miser! ah miseri non debita præda sepulchrj.

Ecce dies quoties, quotiesq; renatus Apollo

(Te postquam nostræ non amplius invenit orbo)

Atra nube cadens, heu toto sidere noctem

Excepit, mediòq; diem deperdit olymbo.

I decus, j nostrum, cœlestibus vtere fatis.

Et placidé (quando superis adnare necesse est

Littoribus) roseas Zephyri sublatus in alas,

Dive, triumphales cælorum illabere currus.

Non ibi fatorum, properato funere, justa

Aurea mansuris abrumpunt otia regnis;

Sed tibi sceptra manent nullo peritura sepulchro.

Et, quod gaudebis, medici bene nescia vita.

Nos tamen interea tumulum, tibi floribus istis,

Heu malé qui terris, nunc te moriente, supersunt,

Spargimus, ecce, tuum, nec te moriente supersint.

Quin ipsi lapides, nostri pia vulnera passi

Mæroris, gelidæ perfusi fletibus auræ,

Hos tibi de duro cantabunt marmore fletus,

Aeternumq; dabunt hominum tibi corda sepulchrum.

Carmen Sepulchrale.

Miraris qui Saxa loqui didicere, Viator?

Cœli depositum conditum hoc tumulo:

Cujus famam, tacuissent saxa, putares

Hoc tibi mirandum, non didicisse loqui.

Si sapi, attonitus sacro-decede sepulchro,
Nec cineri quæ sunt nomina quære novo.
Prudens celavit sculptor; nam quisque rescivit,
Protinus in lachrymas solvit, & moritur.

G. F. T. C.

---

*In obitum illustissimi Prin-
cipis HENRICI Epi-
cedium.*

PAndoræ in mediâ pixide singitur
Spes mansisse, quod hæc rebus in ultimis.
Nunquam desficerit perfugium dare.
Quæ certè mihi erat nunc male fabula :
Spes tota exiliit, cum occidit omnium
Princeps, vix iuvenis, vix fuit in rosa
Actatis, perit quin citius rosa.
(Actas immodicis sic breuis aduenit.)
Ohe iam satis est, desine Pallida
Expugnare domos, desine regias
Et telis humiles percute pauperum
Natos ; in columem sic modo *Carolum*
Nobis reddideris, (quem in columem precor.)
Pandoræ hinc nova spes pixide manefit.

*Ex animo desfleuit Ed. Heron,
Trin. Col. in Cant. soc.*

---

*Si, nisi quæ iustum poterit narrare dolorem,
Nulla querela mea est ; nulla querela mea est.*

Qvas voces ? quæ verba meo mea Musa dolori
Dicit, sæpe tuos, princeps, dum desfleo casus
Henrice ? ali, nimium tristes dum desfleo casus ;

Terra

Terra Britanna, tuos, nimiumq; (ah) terra, dolendos?
Scilicet egregia virtutis magnus alumnus
Occidit: ah liceat sic non dixisse: doleres
Sic minus, & quo te iam solareris, haberes.
Nēpe hunc (proh dolor) haud multæ virtutis egent
Abstulit atra dics: ayo primōq; , futurum
Magnū olim, extinxit tibi, magna Britannia regem.
Præsidium (heu) quantum perdis? quām bellica quondam
Pectora, & Henricos olim qui vinceret omnes?
Quantum animum Henrici tristes mors trusit in umbras?
Nempe amat hoc fieri, fata ut nimis aspera, nobis
Invideant, quæ magna vident; quæ parva, relinquent.
Sic Dea venatrix lepores non figis, & agnos,
Innocuum pecus: at placuit, quæ maxima, cervix
In vulnus tibi: surgentemq; in cornua cervum:
Aut ore ingenti, insequeris, qui fulminat aprum:
Montibus aut summis, hirsutum pelle leonem.
Hosti Diva feris, permulto & vulnere mactas.
Sic pulchrum ante alios demessum pollice florem
Ante alios vidi: primū quoquè matre carentem,
Quæ fuit in totis arbor pulcherrima sylvis.
Quare agite, atq; omnes hue mecum accersite luctus,
Præstanti iuvene, & præstanti Principe dignos.
Vos matres, vestros queis dulcia pignora natos,
Destete hunc lachrymis: & erat quoquè dulcior ipsis:
Nempe decent manibus lacerata, vel vnguibus ora,
Et sparsi crines, fædataq; pectora palmis,
Principe defuncto, cum tristia cuncta videmus.
Vos iuvenes, calidus circum præcordia sanguis
Est quibus, & pectus duri in certamina Martis,
Iam neque lancea sit cordi, nec tela, nec ignes,
Nec bellator equus, nec sævi in bella dolones:
Pectoribus tantum tunsis, ad sydera luctus
Tollentes, mæsti versis nunc ibitis armis.
En vestras pugnas, expectatōsq; triunphos.
Dicite iamq; senes (nam vos memorare potestis,

Tempora, quæ pulchræ fuerint regnantis Elisei
 Qualis erat rerum facies, cum viveret illa,
 Nulla quidem toto tempestas turbida cœlo
 Tunc ibat, non læsa imbris, non grandine tellus :
 Tunc quoque læta dies vobis, tunc lætus & annus.
 Talia & hic olim, si forsan nostra videret
 Regna quidem, terris spondebat tempora Princeps.
 Dicite iamq; Senes (nam vos memorare potestis)
 Tempora quæ fuerint pulchræ morientis Elisei.
 Iam gemitus, iam luctus erat, iam pallor ybiq;
 Tristis, & ingenti manantia lumina fletu :
 Nunc iterum hos ite in luctus, yliuq; magistro
 Flete, quod invideat Niobe, vel mater amoris,
 Cum percussus apro moreretur pulcher Adonis.
 Quis mihi iam linguis centum dabit ? orave centum,
 Ut vestros possim luctus Helicona tenentes,
 Et vestros fletus digno depingere versu ?
 Nempe omnes lachrymis vidi, fletuq; madentes,
 Nempe omnes vidi tristes, luctuq; silentes.
 Nulla quidem dulces iam tum cantabat amores,
 Sive tuos, pulchræ qui sentis Daphnidis ignem,
 Sive tuos, auri qui falsum es versus in imbreu.
 Nempe illæ ad Cami iam flumina nota sedentes
 Ipsa quidem tum mæsta, & multo lenta dolore,
 Vel iam non liquide labentis ad Isidis vndas,
 Manant scimper turbabant lumine lymphas.
 Tantum vnam audivi, Cliocq; hanc auguror esse,
 (Carmenis hæc etiam penè est oblita dolore)
 Incompto has voces quæ fudit adæthera versu.
 Heu ! vbi nunc decus Anglorum ? --- ubi gloria summa ?
 Heu ! vbi præsidium gentis --- est maximum ? --- cheu !
 Iamq; viam voci dolor intercluserat. —

— Audis

Summe Deus, nostros gemitus, nostrâsq; querelas ?
 Exaudi nostrâsq; preces, quas fundimus ad te :
 Sint aliqua ingentis tandem solatia luctus,

Sint

Sint aliqua : & simili frondescat virga metallo :
Fiat & imperij, fiat virtutis & hæres
Fraternæ, & Caroli lætenuit nomine primi.

Guilielmus Woodefordus Coll. Regal.

AD

Augustissimum, quantum erat

Principum, HENRICVM Britannicæ cùm
Ditionis, tūm Spei Hæredem, obiceno
Novembre denatum,
Mæstissima Musule ominata
Nenia.

At usque, & usque, Sera Lucis Prodroma,
Novo madebis Lacrumarum flumine :
Iuvabit usque rore multo sordidas
Numerare noctes, & diem pluvii Iovis
Intemperantem.

Perge, Ventorum Pater,
Aquaſa Nubium corona, pergite
Liquere, pergite humidas prodigere opeſ
Et mense ſuper, & Gente perditissimis.

Vel ſi redire priſca Pyrrha ſecula,
Vel omnis huc ſi poſſit Auster vertere,
Non uda, præter debitum, facies tamen
Non immodestis conſepulta lacrumis
Eſſe aut Novembris poſſit, aut Britannicæ.

November ille hic, illa & hæc Britannia,
Fatale (credo) Par, & Mutuis malis
Abominandum, & quod, breves poſt circulos,
Pari vice expectare fas eſt ultimum
Chaos ſimul.

Nam quos Ruinæ, Cæliſſe
Henrice, quos non Noctis æternæ metus,
Cras naſcituræ, vel perendie, tuo

C. 3

Debemus

Debemus omnes Funeri? Heu, nobis Tuæ
Canuntur istæ Nenæ, Britanniæ
Extrema planguntur sub his numeris, Novæ
Trojæ excidia, Phryguinæ Fatum.

Posteri,

(Metum inter & dolorem vaticinor) Sege
Vobis Mali hōc seritur Novembre, Vos magis,
Magisque (tum olim) flebitis. Charum Caput,
Iugesque fontes Lacrumarum crescere
Iubebitis Nepotuli, & quas unicus
Siccare Mundi poterit Ardor ultimus.

Flebat Wrenn, Pembr.

Anxius ancipites agito dum pectore curas,
Quos promā ad regni publica dāna modos,
Flebilibus lamenta satis lugubria rebus
Non equidem è Musis suggesterit vna Novem.
Heu & Ehū ingeminant Musæ, verba apta feretro,
Apta etiam nostris nunc quoq; verba malis.
Nam mala quæ verbis alias maiora fatemur,
His saltēm, his solū vocibus exprimimus.
Heu & Ehū caput amissum tam dulce Brytannis,
Heu & Ehū damnum tam grave, Quis taceat?
Sin cupias Quām grande malum, Quām triste Brytanni
Inde ferant damnum discere, Quis referat?
Scilicet in promptu est Henrici fata querenti
Vtima, daimna illinc insuper orta queri;
At bona in hoc vivo, populo cumulata Brytanno,
Vel mala in extincto dicere, Difficile.

A. I. Regalis.

Sit

SIt tibi sorte datum, *Fas exter' a querere regna :*
Cedere sic fratri, regna Britanna velis.
Nec quæsita tuis, metitis, si sceptra fuissent :
Nunc quærenda forent, altera regna tibi.
Magna petis, magnus Princeps, nec magna petenti,
Magna, tuis votis digna, Corona deest :
Astra tenes, cæloq; sedes, Data fata sequutus:
Fata nimis nobis tristia, fausta tibi.

THe free borne thoughts, of Henries royll spirit,
Desird to winne a Crowne, not to inherit.
So thought his noble heart, to purchase more,
And leaue his brother, what was won before:
But when no Crowne was worthy him on earth,
He found in heauen, what life denyed by death.

Phi. Sheff. Em. Coll.

Infelix vna ante alias memorabere gentes
Wallia, præsidio quondam viduata tuorum
Regum: nunc etiam tutela Principis orba:
Qui fuit optatae tibi pacis sponsor & obles.
Obruit hæc multas vrbes populosq; procella:
Occidit heu Princeps triplicis diadematis hæres:
Cui cuneti dederant orientis solis honores,
Qui splendore suo stellas præstrinxerat omnes.
Vnde sibi pietas tam fortæ, tamq; fidelem.
Inveniat pugilem, primis ætatis in annis?
Interris pietas altas rarissima fixit
Radices, culmo raro maturuit alto.
In cælis, genus vnde trahit, lætissima floret.
Gaudia pertenui pendent terrestria filo:
Dignior æthereis succedis sedibus hæres.
Illæ mortis inexpertum, curisq; solutum,
Gloriate vestit non marcescente corona.

In Eundem.

IN lachrimas oculos, iecur in suspiria solue
Wallia, tutela Principis orba tui.
Cingebat modò bina tuos custodia muros:
Nunc tibi dimidiæ causa salutis abest.
Bina tui nauem fundabat & anchora regni:
Anchora quassata nunc tenet vna ratem.
Hæc tamen abstergunt omnes solatia fletus:
Affectas partes hæc medicina leuat:
Quod pius Henricos compensat mille Iacobus:
Plus radix ramis omnibus vna valet.
Dimidiuum toto plus est, si noueris vti:
Anchora tranquillo sufficit vna mari.

R. Hord.

I Haue no veine for verse, but if I could,
Distill each word as pearle, God wote I would:
But sorrow's pearles drop not from pens, but cies,
Whiles others Muse doth write, mine, onely cries.

*Richard Hord. S.**Danno luctuoso pium succedit votum.*

Tale tuum nobis (Princeps dulcissime) satum,
Quale fuit teneris Vere pruina rolis.
Cernimus vt gelido sordent sub frigore frondes,
In felixq; oculis vndiq; squalor adest.
Hic violæ languent, illæ rosa sternit, istic
Arct palma: novis gratia nulla satis.
a Non aliter tua pluma cadit: b sic lilia vestra
Languent, sic vestræ, te moriente, rosæ.
Permitat indomitus Musarum pectora luctus:
Aula stupet: nusquam rure vel vrbe lepos.
Singula quid referam? nil non lachrimabile: passim
Omnia dant gemitum, Extera quid referam?

Nulla

a Insignia
Principis.
b Insignia
regis.

Nulla vñquam similem tibi gemmam viderit ætas,
Læserit & gemmam nulla pruina parem.
Plures si tulerit gemmas, similesq; Iacobus,
Rex, Pater, & patriæ S o L in hi semper erit.
O vñnam pluresq; ferat, similesq; Iacobus,
Lædere quas Mortis nulla Pruina queat.

Iohannes Aldem, è Coll. Regis.

In funeribus Optimi Principum HENRICI,

Richardus Moundesford hunc

leßum fecit.

A Deste Hendecasyllabi, quo estis
Omnes vndiq; , quo quo estis omnes,
Non ad blanditias , leuesq; lusus,
Non ad nequitias nimis iocosas ,
Et risus Venerum Cupidinumq;
Insanis ioculis libidinantum :
Non ad oscula mille , deinde centum :
Sed suspiria mille deinde centum,
Dein mille altera, dein secunda centum
Et post millia multa, multa centum,
Adhuc millia multa, plura centum,
Dum crescat noua planctuum propago,
Quæ tanto queat esse par dolori,
Si tanto queat esse par dolori.

Clarus imperij comes paterni,
Certus imperij futurus hæres,
Henricus (prohibete dij deæq;)
Ipsius (nec prohibent dei deæq;)
Crudeles nimium dei deæq;)
Henricus moritur, suoq; nostras
Omnes delicias, decusq; totum,
Et vestras , superi, obruit sepulchro.
Humani generis decus, sed ingens,
Communisq; Deum omnium voluptas,

Quo venustius elegantiue,
Aut bellum magis atq; bellicosum ,

Maius deniq; grandiusue nomen
 Non Phæbus poterit sororve Phæbi
 Aut hoc aut alio videre seculo.
 In illo Veneres Cupidinesq;
 Sed castæ Veneres Cupidinesq;
 In illo Aonidesq; Apollinesq;
 Et chorus Charitum, atq; tota Pallas,
 Et quantum est superum venustiorum.
 In illo nova numini parabant
 Simul templa suo nouosq; caelos.
 Sensit terra Deos, fiumq; passim
 Quærebant spoliata pondus astra.
 In illo pietas, fidesq; sacra,
 Atq; cum pietate fortitudo,
 Non frequens comes, atque tota virtus,
 Sub vnâ vnanimes domo vigebant,
 Eodem vnanimes iacent sepulchro.
 Heu funus variumq; multiplexq;!
 Heu moestum nimis atq; luctuosum!
 Cui solatia nulla comparentur.
 Quare vos, comites mei doloris,
 Omnes vndiq; quod quot estis omnes,
 Dolete Hendecayllabi; dolete.

Richardus Motteford. Col. Regal.

HOr è nel ciel altro più chiaro sole
 Quello, che fu del secol nostro il vanto,
 (Hor et dei nostro ed ogni secol pianto)
 Ne resta al mondo altro se non che duole.
 Quella alma leggiadra (piu che non suole)
 Miraua spesso Iddio, ed altrettanto
 Gode mirando sotto quel humil manto
 Ed hor nel cielo, altro che lui non vuole,
 Le cittadine l'vn e l'altro choro,
 Passando lui dicon, che luce è questa,
 Che nouo portamento, bel, altero!

Così

Così duoi mondi sole quel, che ploro,
Richiara tutti, onde (che mi resta)
Col suo gioir tempro ogni mal pensiero.

*Il medesimo, R. M.
Coll. Regal.*

PAUCA tibi Frederice negem? tibi carmina pauca?
Pro quo bis moriar; Tenebris Diana perempta
Liberet Henricum; sed inexorabilis, acer
Arbitrium fecit Minos, quem nulla superbi
Iura movent generis, non illum purpura flectit,
Non pietas, non arma; negat lex dicta refigi.
O præstans animi Princeps, bellisq; laborum,
O fortunatum nimium te Principe regnum,
Heu nimium infelix regnum te Principe adempto.
O Pater Henrici decus imperiumq; Britannis:
Sed cohibe lachrimas: miseros meliora sequentur
Non Anna absimili fecit te prole parentem,
Anna placens vxor secundo vitis in arvo,
Carole responde, tua te charissima plebes
Nominat, exaudi & iuvenem virtutibus æqua
Nectareus pietate puer, de funere phœnix
Fratis, Amyclæ pars fortunatior ovi.

Th. Scampus Regal.

Fno occasum unius stelle Aquilonaris
illius sideris, decennium abhinc orts in hoc
nostro hemisphærio.

INsula cùm posita hæc subter Borealibus astris,
Non stellæ, at toto sidere freta deo est.

D 2

Stella

Stella prior, stella vna suos admouerat ignes,

Plurima nunc vno in sidere stella nitet.

Inde sit, occidit vna licet, micat altera, cumq;

Vna sit in cursu (fixa stet vna) suo.

Tu Iacobe, tua es cum prole, & coniuge sidus,

Distincta hoc septem lumina sidus habet;

Cumq; tibi gens haec, septen subiecta trioni est,

(Nomen enim tanzi sideris illud erit.)

Tot stellæ micuere tuo de sanguine, septem

Scilicet (ò septen digna trione cohors !)

Tu prima, & Coniux tua proxima, tercia Magni

Nominis Hentricus, (quam speciosa trias)

Quarta sit Ascanius Carolus, tanta indole Princeps;

Certet ut in toto schemate plena Charis,

Quinta polo rutilans iubare aureo, & ignea vibrans

Elizabetha, sua lampade lustrat huiusum.

Sexta Maria, Sophia fuit stellæ ultima, septem

Lumina sic vno è sidere Fata dabant.

Sed tria subsidisse ferunt, & ab axe rotata

Iamdudum æthereas subsiliisse domos.

Est ea stellarum lex, & natura, revoluti

Scilicet, & variis state, movere locis.

Vnde sit, occidit vna licet, micat altera, cumq;

Vna sit in cursu (fixa stet vna) suo.

In cursu soror vna fuit, deinde altera, fixa est

Tertia, terra suam vendicat, vnda suam.

Aequa manet Fratres fors, occidit hic, manet ille,

Vtitur alterna vivus vterq; vice.

Quidq; magis mirum, terram, siue æthera spectes;

Est soror, est frater, nec sine fratre soror.

Vnde alios sperare licet post secula foetus,

Crescat & in sidus plurima stella novum.

Novimus heu meisti (dudum tribus æquore metisis.)

Bis tantum esse duas ex Aquilone faces.

Vnde metus, nè forte receps non exeat ignis,

Sitq; Poli radius quam fuit antem minor.

Novimus: at vestram (Pia Numina) prorsus ad aram
Flectimur, ô stirpi parcite Trina saera.
Quæq; tot yna fuit sublimibus alta coluronis,
Nè ruat in cineres lapsa sippina domus.
Principis è thalamo liceat sperare nepotes,
Elisabetha tuo, Carole sive tuo.
Sive tuo (Veneranda Parens, atque Enthea Mater)
E cuius tumuit palmitæ tanta seges.
Tuq; Pater Patriæ, (nodosa quid hæret arundo?)
Micte sacrum peccatum pungere, parce tibi.
Nam tuus Astyanax superest, regnoq; potitur
Viuo patre, novo in sidere stella noua est.

Ant. Sleepe Coll. Trinit. soc. Cans.

Flemus opes Britonum fractas, tristesq; cadentis
Henrici cineres, & lamentabile fatum.
Tu modò, quicquid adhuc de tanto funere restas,
Fortunata anima, atq; ingentis nomiñis umbra,
Respice Sydereis è sedibus, & cape luctus,
Quos tibi nunc tumuloq; tuo, pia turba, frequentes.
Mittimus, & meritos cineri libamus honores.

Verum O, quis tantos fando æquiparare dolores,
Quisve tua infelix poterit lamenta referre
Anglia? sic te olim, merito augustissime Princeps,
Amissum te, Eduarde, tuosq; Arthure, supremos
Desfleuit manes, sic in tua funera, Eliza,
Iuit, fracta animo, atq; ingenti squalida luctu.

Tuq; etiam miseranda pariq; accensa dolore
Scotia turbaris, gemibundo & pectore clamas,
Anglia redde mihi, non sic tibi, etedita, redde
Pignora: nos humilem in terram deiecta ferentes.
Lumina, nil contra: taciti simul agmina tantum.
Miscentes, socias lachrimas, sociasq; querelas
Iungimus, & misti clamoreq; ad syderalatè

Tollimus ingentem : miseris tu testis vtrisq;
 Tu, Tueda, Arctoos inter celeberrime fluuctus,
 Tueda, Caledonios qui nostris diuidis agros.
 Ipse etiam obscuris multum gemuisse sub antris
 Diceris, ac imis clamavunt Naiades vndis,
 Orcades atque extremis montibus exulularunt.

O dolor ! O virtus ! oculis quis flumina nostris,
 Quisve dabit capiti fontes ? te, Henrice, peremptum,
 Te fleamus, te triste caput : te, Henrice, vel ipsi
 Romæ, vel duris miserandum funus Iberis.

Te, Princeps, casumq; tuum inox Indus vterq;
 Accipiet, Libyciæ; & inhospita pectora, Parthi:
 Accipient : lachrimiæ; infuetis ora rigantes,
 Clamabunt, O digne Puer, cui longior ætas,
 Cui cœlum, & series fatorum mitior esset.

Non te expirantem Nymphæ spectare, nec ipsis
 Te Satyri potuere, aut, rustica numina, Fauni:
 Aspicias, ut fugiunt Nymphæ per lustra scerarum
 Obscuræ, ignotæq; vias, desertaq; syluæ
 Non illis hunc, non illis flumina curæ.

Thameſis ipſe diu medijs exterritus vndis
 Restitit, infælix, & ne quid tale videret,
 Auertit cupidè fluuctus, atq; edidit imis
 Flebile murmur aquis : sonuerunt flebile ripæ.
 Illum solantur non centum in flumine cygni,
 Quos vel candori dices certare niuali :
 Non illum centum, quæ totò in littore surgunt
 Sydereæ turre, cœloq; minantia tecta.
 Tantum algas inter mærens, ac densa salicta,
 Luget, & in lachrimas metuens ne flumina sorte
 Deficerent, reuocat cursum, oblitusq; tributi
 Rarius Oceanum repetit, fluuctusq; rependit.
 At uos, qui Aetonæ colitis camposq; virentes,
 Frondentæq; simul syluas, fælicia rura,
 Dicite (vos & amant Musæ, & uos carmina nostis)
 Dicite (vicino nam veströs alluit agros

Flumine)

Flumine) quos crebro gemieus dabit inclytus annis,
Edidit infelix quæ tunc lamenta sub vndis.

Interea, Britonum terras quæcunq; rigatis
Flumina salici tractu, huc aduertite eurius,
Huc agite O fluctus, vestris famulataq; lymphis.
Ne tanti pudeat partem vos esse doloris.
Nec tibi Tueda tuas nimium sit inquiete ripas.
Ac infelices nobis faciare querelas:
Sic tua ne posthac infestent littora Phocæ,
Sicq; peregrinos crescens bibat alueus amnes,
Et tu, Chame pater, cui docta semper ad undas
Mille canunt Musæ liquidas, ac mille Camenæ,
Hic aderis, serosq; vna comitabere ritus.
Sic tibi nec limus posthac nec invitis alga
Officiant, facilis sic fiat cursus, arena
Sicq; viam sternant Nymphæ, & candente lapillo.

Ipse tibi Oceanus, Princeps, meditatur honores
Neptunusq; pater, tibi quicquid maxima latè
Aequora numen habent: trepidant per cœnula regna,
Perq; domos liquidas, tibi dona extrema, ferentes
Nereides, Nereusq; parens: centum vndiq; Nymphæ
Addunt se cornices, & lata per aequora flores
Spargunt, clamoremq; vna cum murmure tristi
Attollunt: resonant clamantibus aequora Nymphis.

Heu miserande puer, si quando fata dedissent,
Firmata ut virtus iusto tibi cresceret ævo,
Et Britonum regeres patrijs virtutibus urbes:
Quæ tua narraret tum ingentia facta stupescens
Posteritas, seris venturaq; tempora fæclis?
En vtrò cedit tibi Gallia, fracta vel ipso
Nominis auspicio, en vtrò devictus Iberus
Munera fert, vleroq; tuis famulatur habenis!

Vidimus ah quoties iam, te domitore, patentem
Feruere equo campi, atq; ipsum glomerare superbos
Nunc pedibus gressus, nunc altas surgeat in auras!
Vidimus ah quoties prensantem fortis hastam,

Quasi

Quassantemq; manu, & iam nunc aduersa ferentem
 Pectora pectoribus, trepidis te assuescere rebus,
 Imbibere & teneris etiam nunc bella sub annis?
 Vidimus & quantum speravimus affore rebus
 Te nostris decus, & quanta hæc assurgere regna
 Talibus auspiciis & tanto munere diuini?
 Ast O ne quicquam nobis indulsumus olim
 Fælices diuos, felicia sydera! fata
 Obstant, ne tantisq; foret nimis Anglicæ donis
 Terra potens, te nunc Princeps dignissime, quondam
 Spes Patris, patriæq; decus, communis vtrisq;
 Nunc dolor eripuit nobis, & mersit acerbo
 Funere nigra diés, atque illætabilis hora.
 Impleuit postquam nostras iam nuntius aures
 Infælix, ac fama fuit tibi, maxime Princeps,
 Ingruere, & teneros artus depascere morbuni:
 Quos pro te superos in vota vocauimus omnes?
 Quas pro te domis omnes cumulavimus aras?
 At frustra heu, superos in vota vocauimus omnes,
 Et frustra donis omnes cumulauimus aras.
 Ergone te æternus pallor, duriq; perennis
 Invadet lethi sopor, & cinis ater habebit?
 Dij superi, manes, & quicquid numinis usquam est,
 Infandum prohibete nefas! sic ire sub ymbras
 Invitas sinitis, cui vestri semper honores,
 Cui pietas, & amor semper iustiq; boniq;
 Curæ erat, & quisquam iam vestra (ignoscite diui)
 Numinæ, vel stultæ yestræ colat irritus aras?
 Tuq; etiam, O dux Astrorum, nitidissime Phœbe,
 Phœbe, decus cœli, qui terras lampade lustras,
 Aspicias hoc? & adhuc rutilis caput ignibus ardens
 Axe moues, nec dum viduatæ lumine terræ
 Nunc Phætonæas iterum metuere tenebras?
 Quam mihi nunc superos & fata laceſſere & acri
 Insanire libet versu! sed carmina curat
 Nec mea iam superum quisquam, nec inania vota.

Ergo

Ergo dies, qui te quondam discrimine tanto
Expediit, te nunc infelix auferet idem?
Heu miser, heu tantis nequicquam erepte periclis!
Heu frustra vitata prius tua, perfide Guido,
Dextera, sulphureiq; doli, tormentaq; cæca!
Et tamen hoc melius, cedentem leniter auris
Exhalare animam, placidæq; occumbere morti:
Quam si perjuræ vel te vis impia dextræ
Tolleret, occultæ ue artes, aut triste venenum.
Hoc solum, hoc tanti casus solamen habemus,
Impia quod de te extincto non Roma triumphet,
Infidusq; luas non iactet proditor artes.
Ipse Deus dedit hanc animam tibi, & vndiq; donis
Ditauit tantis, ipse & deponere rursus
Hanc animam iussit, positam placidoq; recepit
Ipse sinu. En vltro summi tibi limen Olympi
Panditur, occurrunt divi, veterumq; frequentè
Felicies animæ, mirantur pectora, suaves
Mirantur vultus: vltro procedit Eliza
Agnoscensq; suum, pulchrâ tibi Nectara dextrâ
Porrigit, ipsa nouosq; tibi prælibat honores.

Hinc tu fortasse ad nostros iam lumina tractus
Conuertens, omnes certantes vndiq; cernes
Inque tuos ritus properantes, donaq; , tristes
Heu quæ extrema damus, tumulo & quas mittimus omnes
Inferias, lachrymas, & inania munera, versus.
Cernes: & (superi si forsan talia curant)
Accipies placidè, & studijs lætabere tantis.

O Princeps, satis ô colende nunquam!
Qui Patris patriæq; laus, decusq;
Vixisti, patriæ Patriq; factus
Nunc idem dolor es, gravisq; luctus.
O Princeps, satis ô dolende nunquam!
Artus ergo tuos rogos vorabit,

Et tristis cineres fauilla pascet?
 Artus tam nitidos, & elegantes,
 Tam turpis rogus, & fauilla turpis?
 O vobis malè lit rogi scelesti,
 Crudeles nimis, & nimis voraces!
 Vos vel credimus ignibus deorum
 Incendisse domos, deos & ipsoſ
 Vos vel in medijs cremâſſe templis.
 Te nunc? (omnibus o magis beate,
 Quos aut vidiſ adhuc, videtvè terra,
 Aut poſthac aliis videbit annis!)
 Te nunc? (o ſuperi, inferi; diui, &
 Quicquid numinis vſpiam eſt beati!)
 Te nunc? (quām timer hæſitatq; Muſa, &
 Vix tandem reperit viam dolori?)
 Te funeſta rapit dies, tuosq;
 Aeternis oculos premit tenebris?
 Tam pulchrōs oculos malis tenebris?
 O tibi malè ſit dies ſceleſta,
 Dies noctibus omnibus vel ipſis
 Detefanda magis, magisq; nigra!
 Te nunquam nitido reducat axe
 Phæbus, lucida Memnonisve parens:
 Sed te perpetuæ ambiant tenebræ
 Ipsiſ Tartareis magis tenebris
 Squallentes, magis & tenebricosæ.

Hen. Wickham, Coll. Regal.

ITe nouem (quondam lætum genus) ite forores,
 Et canite, & cantus nil niſi triste ſonent.
 Eſtu Melpomene lugubres incipe cantus,
 Talia fata queri teq; tuosq; decet.

Melp.

Melp. **I**nfanduin, mea vita, iubes agitare dolorem,
Angliacas vt opes, & tanti robora regni
Strata sub ingenti cogar deflere ruina.
Ilicet occubuit, longo dignissimus æuo,
Nobilis Angliadum princeps. Quis talia siccis
(Vel quanquæs illi fit circa pectora triplex)
Enarrare potest oculis? quæ ferrea proles,
Barbara quæ Scythiaæ tellus non talia plorat?
Quis cum corporeas vires, animiq; vigorem
Audijt, & summo dignissima singula rege,
Cor sine fraude, iecur sine bile, adeoq; vel ipsa
Natura mitem, belloq; & Marte ferocem,
Insuper insignem pietate, omniq; trahentem
Laude iuuentutis florem? quis deniq;, qui cum
Virtutemq; virumq; supremaq; funera nouit,
Temperet à lachrymis? Ipsi tristantur Iberi,
Ex meliore luto saltem quæs pectora Titan
Finxit. Vos verò Angliades, juvenesq; senesq;,
Et populi, & proceres, simul omnes plangite palmis
Pectora, nec detur modus, aut mensura dolori.
Plura velim, sed vox negat interclusa meatum,
Et sua condensæ corrumpunt verba querelæ.

Era. Cur me querelis excrucias tuis,
Cum nata in usum lætitiae fui,
Nomenq; sumpsi exinde fato
Conueniens, Eratoq; dico?
Vanum est querelis illachrymabile
Plorare fatum. Stant rigido viæ
Clausæ metallo, candidumq;
Trux prohibet Nemesis regressum.

Euter. Verum est alma soror, futile mortuos
Fleste: & multa bonis commoda mors habet,
Nec toti morimur, sed
Pars nostri melior rogos

Spēnit funereos, scandit & Aethera
Inter cœlicolas certa manens, ubi
Sedes fata quietas
Ostendunt sine termino.

Polyb. Sed tamen Nimphe doleas oportet
Principis tanti miseranda fata,
Cuius & quartum trepidauit ætas
Claudere lustrum.

Præcipit virtus, pietas, iuventus,
Vis, vigor, robur, decor oris, atq;
Iuncta maiestas lachryma fauillam
Spargere iusta.

Clio. Est, est ô Polyheminia
Quòd fatum hoc doleas, ne doleas tamen
Plus æquo. Nam viget, & virer,
Clio si quid habet, perpetæ gloria.

Thal. Θίλλη: tamenq, canit Thalia laudes,
Siquid nostra potest Camena Θίλλη.
Θίλλη, dum fluuij per æquor ibunt,
Pascet dumq, polus serenus astra.

Calliop. Ipse mihi vocem tribuit pater optimus alma,
Si quid Calliopes vox valer, ille viget.

Terps. Quid quòd Terpsicoren deliciæ mihi
Nomen dant, tamen & carmine flebili
Immatura mei funera principis
Flebo. Sic pietas, sic meritum iubet.

Vra. At vos, ô frustra fædantes ora, sorores
Desinite, infestumq; Orco detrudite luctum.
Os sublime mihi tribuens pater astra tueri
Iussit, & hinc meritò nomen mihi Calica crevit.
Dum coelum tueor, piget indulgere dolori,
Nec meminisse boni, quod habent post funera iusti.
Ilicet

Ilicet occubuit, superasq; decorus ad' auras
Emicuit magna aligerum stipante caterua,
(Spes populi, spes sola virum, columenq; Britannum)
Hentricus, novus Aethereis confessibus hospes
Additus, induiturq; tosis, & necare manat.

Thomas Rose Regal.

Si quid vel cunæ, vel virtus Principe digna,
Vel spes imperij Principe digna sacri:
Si quid Ductoris magni prudentia præcox,
Vel si quid virtus bellie digna Duce:
Si quid ter comis Comitis comitata seuero
Vultu per pulchras gratia fusa genas:
Si quid fortunæ, vel mentis munera possent
Tetrica marenti flectere fata prece;
Qui Coines, & Princeps, & Dux sub marmore paruo
Hic reticens superbum sum comes altisonans
Viuerem, & hæ lacrimæ, queis nunc Respublica demptum
Irrorat, madidos non premerent oculos.
De Elysio si vera foret notissima cælo
Fabula, vestra, Erebi Numinæ, cura foret
Hinc modo ad Elysios manes transmittere campos,
Quem mea commerita est integra vita locum:
Nec causas texat peruersus portitor, astutum
Retrogradum, aut tempus deficientis aquæ,
Luna licet lateat, flumenq; retrofluat; altos
Vndarum Oceanos, en populi lachrymas;
Si queritur mutos ventos, suspiria plebis,
Nobilium gemitus, murmure vela replent.

*W. Balcanquall Aul. Pemb. mæ-
rens mastiffimè parentabat.*

Vox, vestis, vultus, tristis, pullata, gemiscens,
 Quæq; soles arbor funeris esse comes.
 Nescit mæstias poscat mens anxia vestras,
 An poscat nostris cedere Lætitijis.
 Scilicet ecquod habet fælix migratio damnum
 Vnde triumphalis parta corona siet?
 Scilicet ipse quidem nil danni sustinet, hinc nos
 Grex suus infælix deuia turba sumus.
 Ergo agedum gemitus, dolor, infælixq; cupressus,
 Pullaq; cum lachrymis officiosa, cohors.
 Certate officijs feralibus, omnia vestros
 Oceanum, terras, astra docete modos.
 Humorem penitus lachrymis exhauiat ynda,
 Terraq; paulatim combibat omne salum.
 Ipsaq; guttatum, quas ebibit, expuat vndas,
 Expuat excelsi sidera adūsq; poli.
 Inde remittantur nimbi, confusio tanta
 Forsttan infando corda dolore leuet.
 Immò nulla dies, confusio nulla, nec artes
 Quælibet, Anglorum saucia corda leuent.
 Qualis Græcorum pupugit, cum Thesea Minos
 Abduxit Cretam, pectora mæsta dolor:
 Tum quòd nulla foret redditus spes, insuper esset
 Victima semiboui quodq; futura viro.
 Talis nos horror turbat, quos æqua tuorum
 Fata, Duci nostro sic pereunte, manent.

Alias.

Cæsare defuncto triduum sol constitit, ingens
 Portentum hoc Romæ prodigiumq; fuit.
 Anglia perpetuas patitur (fors dura) tenebras,
 Fata stupenda hæc sunt, prodigiosa tua.
 Quin igitur vasto lachrymarum gurgite stagnent
 Flumina, reliquias obruitura suas.

Thomas Langworth, Coll. Trini.

Occidit

Quidam orbis amor, columnen patris, patriæq;
Spes & præsidium, Religionis honos:
Pelleo juueni mundus si haud sufficit ingens,
An potuit capere hunc insula sola diu?
Qui fama occiduum jamq; orbein impleuit eoum
Regna soli temnens, scandit ad alta poli:
Funera acerba suis, sæuo hosti grata relinquens,
Cælo animam, propere heu! quod te regat ossa solo.
Henricum non sic magnum sua Gallia luxit,
Pullata ut plangit terra Britanna suum.

Aliud.

Plebs, proceres, Princeps, fundant matura Tonanti
Vota humiles; iram ut conceptam vertat in hostes;
Chara Deo & soboles Iacobi, rege Iacobo
Florescat regnante diu, cum prole perenni.

Ioh. Young. Colleg. Syd.

Quæ nuper fuerat Magna Britannia,
Fælix Imperio, Cæsare, Principe,
Nunc lugens ledat Mæsta Britannia,
Magni facta minor Principis exitu.
Henricus soboles Regia, & aureum
Nostro à sole iubar, natus ad Imperi
Vniti regimen, Gloria principum,
Regnorumq; decus, Terror & hostium.
Henricus, dolor, heu, vocis iter tenet,
Et veris madida est pagina fletibus,
Singultuq; stylus labitur e manu,
Mens horret memorans, nec sinit eloqui,
Henricus fuit, o quæm graue dicet
Non est sed fuit. Hen occidit, occidit.
Quæ nobis animos, hostibus exteris

Terrorum

Terrorem indiderant singula vidimus
 Princeps summe, tuo pectori condita;
 Sed solum naseri vidimus: Amplius
 Nostris Mors vitis facta potens negat
 Et dat præproperè funeris in togos
 Hæredem Imperij, Spemq; Britannici.
 Non illum Aula dehinc pulucre Martio
 Certantem, aut in equo hastilia viderit
 Vibrare, & celeri tendere dextera:
 Non illum famuli, non Thamesis fluens
 Richmondi prope sublime palatum,
 Non illum aspicient Confiliarij.
 Henricum recipit Regia cœlitum,
 Nobis ille parum, sat sibi vixerat,
 Corpus Mors hominum aspectibus abstulit,
 Sed pars viuit adhuc optima Principis:
 Intus pectoribus viuit in intimis,
 Nec mortem aut senium Gloria sentiet
 Si fortuna volet læta Britannia,

Tempora Loquentur.

Iambi pisi.

ANILLA vena commidis potest modis
 Scatere, quam premente morte, destitit
 Benignitatis ille lætus alveus,
 Aquis sovere, recreare, vividis?
 Sed exprimendus est tamen dolor; dolor
 Licet repugnet ipse, sepiens vias
 Quibus meare verba destinaverant.

Vbiq; spissa questuum patet seges.
 Suavi amore mæret, hinc, carens Bonus:
 Gravi timore gaudet, hinc, carens Malus.
 Miucerva, cœli in angulo sedens, dolet

Sibi

Sibi perisse literisq; spem suam.
Doles, Gradive, fletibusq; non pudet
Rigare damna sæva militis tui.
Et ipsa turbulenta præ periculo,
Patronum abisse Pax sibi suum dolet.
Dolet sacrata Civitas Dei suum,
Suum ante tempus, interisse Præsidem.

At interim ille Civitate in alterâ,
Serena stella, luce prosperâ nitet.

Commorior: Quid enim supereft? Quid hiantia cerno
Vulnera? quæ diris excepit Patria plagiæ,
Aegra malo, vix vt maneat spes villa medelæ.
Quam grave cordolium nutans Ecclesia, Christi
Sancta domus, stabilis quæ damnū immane columnæ
Persensit, spatiumq; ingens, prope diruta, præfert!
Non nisi de scopulis genitus, de robore duro
Compactus, tantum posset spectare dolorem
Pectore seculo: Dum communem unica vitam
Mors superat viætrix, figitq; superba trophæum,
HENRICI miserâ deiectum strage cadaver,
HENRICI, populo vixit qui vita Britanno.
Ergone tam curto trahitur de vellere filum,
Quo status ingentis terræ, quo gloria mundi,
Quo sceleris terror, Pietatis cura pependit?
At tu dignus eras, pro quo redivivus Iason
Exuvias totas Phrixei traderet agni
Lanificis divis: agerentur ut aurea rursus,
Orbi admiranti, spatio limite, sœcla.
Nos tamen indigni te Principe: Crimina nostra
Plorandam faciunt, onerosâ mole, ruinam;
Et gravitas lapsus, culpæ gravitate, creatur.

VMbra, nec tamen umbra (nam serenis
Luxit mens ea moribus) per altam
Felix vadē Poli viam superni,
Hæres perpetuæ beatitatis:
Illic certa corona, certa sceptra,
Quæ longè meliore sorte sumes,
Quam deserre potest status caducus
Orbis inferioris. Omnia illic
Nullis obvia casibus manebunt.
Nunc cùm præmia digna non valeret
Inmensis meritis referre Tellus,
Quamvis anxia de suâ salute,
Paruit tamen arbitrio imperanti,
Qui te Iustitiae patrocinantem
Altæ comiteni sedere iussit.

Andr. Woode. D. I. Cant.

NVlo. Henrice iaces (patitur nec fama) sepulchro:
Sed iacet ipsa tuo patria tota rogo.
Parce igitur patriæ, si largo pectori fletus
Fundit, & in lachrymis mergitur ipsa suis.
Hos sudere tibi lachrymarum (ò Patria) fluctus,
Qui duo sunt oculi, Chamus, I sisq; tui,
In fletus prior ibat Isis: tu Chame stupebas,
Imo hæsitq; tibi fonte doloris aqua.
Sic vires quærit flendi mora; seq; fatetur.
Non oculis tantus possit natare dolor.
Sed via cum lachrymis semel est laxata, dolori
Vix iam sufficiunt Flumina tota tuo.

R. T. T. C. Gen.

PAllida Mors æquo pulsat pede funeris atri
Sublimes Regum turres, inopumq; tabernas:

Debet emur

Debemur Morti Nos Nostræ.

Squalida Musæ æquo pullat pede carminis alti
Limina Parcarum & tenebrosum Ditis Avernum;

Scribimus indocti, doctiq;:

Tres inter Parcas, & ter tres maxima Musas

Hæc lis est, & adhuc sub iudice ; viuere Parca

Musa Mori vetat Henricum.

Henricum, Henricum paula & tua Tytire Fagus,

Nec mea non *Arbusta* vocant, humilesq; myricæ:

Ingemit ingeminans ut flos *Hyacinthinus*, æj, æj;

Horrisonum quoq; littus *Hyla Hyla* omne reclamat:

Pulsant & *Cytherea* chordas ; *Lachrymasq;* resundunt

Stillantes; Cytherea choros mæstissima ducit,

Et coeunt sicco Dryades pede, Naides vdo.

Vocem Naturæ quis lugubrem indidit? Arti

Luctisonosq; modos? Musæ: inspiransq; Dearum

Pectus, ad *Henrici* tristissima fata vocavit:

Nostraq; conari docut (gemebundula) verba.

Quin metricos immota pedes licet Arsq; Deæq;

Et Natura negent, facit ipsa Afflictio versum

Et dabit ingentem *De Tristibus* æmula Librum.

Rustica vel Musa est; graciles modulantur Auenæ:

Atrati Calami lugent; Academica Musa est:

Aulica vel Musa est; insignis Purpura plorat:

Entheus illachrymat Flamen, sic Clerica Musa est

Laica vel Musa est; Populus mæstissimus efrat:

Deniq; tota gravi iacet Anglo, Britannia Luctu

Et squalens mætore; vel Anglo-Britannica Musa est.

Vnanimesq; Novem Musæ, perijisse *Novenum*

Henricum, querulae plangunt singultibus omnes:

Ecce inter Patinas & spumea pocula querunt

Romulides saturi, quid Nostra poemata narrant!

Infandum narrant & inenarrabile fatum

Principis, è medio quem sustulit Ahmus in Altum.

Iupiter: Immiti nam nec (Mirabile!) dextrâ

Papicola cecidit Iesuitæ, aut frugibus offæ
 Loiolitana medicatis; Dixerit eti
 Ecce Duo gladii, Petrus; ter iusserit eti
 Surge, Occide, Petro, superis sonus actus in *Adiis*,
 Petraq, quæ Petro, concederit omnia *Paulo*.
 Fata sed *Henrici* *Paulo* maiora canamus
 Principis, illustri quo gaudent nomine Reges
 Angliegenæ, quorum Papa concutare *Leones*
 Basilicos, & vel *Basiliocas* inire, nec ausus
 Nec potuit, toruis oculis tremefactus, & Vngue.
 O viuam *Henricis* (*Mea, Mæstasq; Gallia, binis*
 Sors, omenq; , tuis par, Mors, Nomenq; fuisse
 Parisios tunc cum *Iacobinus* classe petebat.
 Tartareusq; *Ravilliacus*; Duo pignora *Plorans*:
 Eia age *Mnemosyne*, si quid meminisse iuvabit,
 Gallorum ut Reges, & Lamentabile regnum
 Eruerint *Danai*, vestros, Duo robora campi,
 * *Henricos*, (Heu Nobile Par) duo fulmina belli,
 Arma Virumq; caue. At iubeo renovare dolorem,
 Infandum; præstat Gallos componere *Luctus*:
 Secum habitat *Mea Clio*, *Britannica* fufera plangat,
 Et patrium *Henricum* tenebrosis euocet vmbbris
 Carmine, (vel celo possunt deducere Lunam
 Carmina) quod Solem occubuum, modò rapet in ortum.

Nulla dies similem *Solomoni*, nulla secundum.

Ante tulit, vel post afferet, *Alpha* ipsa:

Dixit, & *Henricum* iuvenili ætate peritum

Regisophum, Superos tollit adusq; thronos:

^{* an. 1505.} Mortuus est; *Solomon* ne viueret; * *Alpha*, periret
^{et incep. 1506.} Ne *Divine* aliquod uocis intra, perit.

I. Watts. Coll. Iesu.

Flos iuuenum *Henricus* templo residebat Honoris
 Magnorum aspiciens clara tropæa virum.

Cæsaris

Cæsaris hic laudes, illic sœua arma Britanni
Arthuri, Macedum visa & imago ducis.
Hæc ait ostendunt fortæ, Martiisq; nepotes,
Dignaq; supræmo sunt monumenta Ioue.
Vos tamen O cœli Reges modò cedite vitam,
Ac laudes æquas reddere spero meas.
Dixit, sed subito tenues vanescit in auras,
Vitaq; crudeli redditæ præda neci.

Ioh. Browne. Col. Gon. & Cuij Socius.

CVm Phætonteis exarserat ignibus orbis,
Isse diem sine sole ferunt, sine lumine lucem.
Sic tua dum tristi procedunt funera pompa,
Mortua spes Britonum, regali stemmate Princeps,
Si solita Phœbus Viduatus luce lateret,
Ut saltem hæc visum fugerent spectacula nostrum,
Qui fortasse iuuet damno foret vius in isto.
Dum quæ lux aufert, tenebræ solatia fertent.

Alius.

Hoc uno infælix censetur Anglia fælix,
Quod stupefacta sui sit grauitate mali:
Nam si sentiret defuncti in Principis vina
Quot sibi sint pariter quæq; sepulta bona;
Hoc Henrice tuum celebraret carmine bustum:
Funeris hora tui est funeris hora mej.

Maxima quæm subitus perturbet gaudia mæror,
Hesterni risus hodiernaq; lachrima testes.
Quinta magis felix, an sexæ nefastior est lux?
Sexta nefasta dies, sed festivissima quinta est.
Quinta dies trucibus seruauit ab hostibus Anglos;
Hostibus erectos orbauit Princeps sexta.
Nescio maiorem dedit lux quinta salutem,

Parturiat nobis an plures sexta dolores.
 Quinta suos celebrat de sospite Rege triumphos:
 Fundit sexta suos Henrici in funere questus.
 Sic inter quintæ vitata pericula lucis,
 Et sexta (heu miserum) suscepcta pericula lucis
 Anglia diuersos agitat per peccata motus,
 Maximaq; ingenti perniscens gaudia lucret
 In solitis vicibus variè distracta stupescit.

Alexand. Bould. Pembr.

QVod pulli proceres, & atra plebs est,
 Quod singultibus incitatus æther,
 Quod madet lachrimis uterq; sexus
 Quod patres, pueriq; , & omnis ætas
 Vexant vnaq;imi Deos querelâ:
 Quod Britannia tota commouetur,
 Et lucreti quatit æthera insolenti,
 Quod cum copia tanta sit dolentum
 Vix quenquam videoas dolere falso,
 Scias insolitum fuisse damnum.
 Scias Principis optimi ruinam,
 Qualem sæcula non tulere prima,
 Qualqm sæcula non ferent secunda.
 Cuius præproperum, indecenfq; fauim
 Affligat proceres simulq; plebem,
 Quod cum matribus oderint puellæ
 Et caro genitor timens nepoti,
 Quod Britannia tota condoleat,
 Quod verè quoque debeat dolere
 Qui falso quoque nouerit dolere.

I. P. Aut. de Clas.

Amesbury

Δίμετρον χρονολογικόν

Clytonis Cæsaris Britannici

cedentis HENRICI statem, mensem, feriamq;
feralem; succendentis CAROLI anspicalem;
Annū viri sō, PRINCIPATVS primo-no-
vissimum (ab Epochā 7815070ias Dionysianā)
numerose commetens.

NonVS Inlt Mensls: LVX seXta: ter(Ibat & x̄stas)
SeXenals, CaroLo; HenrICI LVX aCta, tefcCta.

Novemb. 6. An. D. 1612.
stat. sua 19. current.

PRINCIPIBVS
Henrico Carolo
sacrum.

Carolus, Henricus, Patriæ spes; Patris imago;
Charus vterq; Dijs; Diuus vterq; suis;
Par Fratrum: Alterutti par alter. At Albion impar,
Vnicus & Magno mundus vtroq; minor.
Ergo, Henrice Louis conviva vocare: Iacobi
Carole. Vterq; regas cuim seniore senex.

Tu Cæli, tu Dinc soli, Distee, Iacobe,
Caroli an Henrici, dicide, Cuius ero?

Totus vtriusq; Guil. Rouswell,
Art. M. Cantebrig. Iesuanus.

Τέτο μὲν πολὺ θρηνον ἐπει τελίλυθό μοι κατέβει
οὐλοφυρομένων ἔνεκατεν Αρχοντος ἐνσήμης
Ἐρίκην, προσέρντες τεθηκότος.

Επιδ. od.
κα. Ο. Υ. Ι. Ρ.

Οὐερός παρεγέλαιος ("νεοίλην πάσις") οἰον ἐπιλέπει
Αἰστρίνη κηρυκέας, οὐορέας, γηλέας πρωταράς
Κλαυθμοῖς διμώξας δακρύματιν ὄμματα φαίστρας
Αριευστον, κακοκυτον σάστεργης παρειάς.
Οἴμοι, δισερέ καὶ τριλατά οὐλοφυροματι, ζειτειάς:
Πορρύγεον πόδοντος ἐστι περιφρένεον εὐ κονίτης,

Νάσιν καῦδος καὶ καῦδος, μαλαρῆν τις αἰπόρρατος.

a. Επιδ. in

encheres 23.

Διδαμματος οὐ πάντα κηρυκτής, μηδεκανή βραχύτοτηματος.

Herodotus "Ικελοι Αθηνίωντος οὐάλη περιπλύξατε τύμβοι,

Thalia: de vitreis sep. al. Γυνάσταντες ἐδη δέμας, ὡσε γεκνή περιλέψαται:

Aethrop.

Συναλλημ. τοι πάντα λιβάδες ἔρανιν καὶ ἄστος ἀγηλον.

3. τοι. sic a. Τηγίτων κραδίνης το γε σὸν βρέτας εὐ καυθυμόντος,

μηνά vocat. Ηλιατανάστηλῶν, ὥσπερ μυθροῖο κολοσσὸν.

Tautis iδρύσατο σῆλην.

Thom. Walkingtonus.

Vne chanson funebre sur la mort beaucoup
deploré de tres illustre Prince.

HENRIE.

Il n'a fait difference aux cendres des chesnes haultx
Ni a celles, respandues, des bas abrisseaux,
Les grands Princes et Monarques tout un vous voyé
Au sepulchre pourris, où ils sont redigé.

Helas mon Diens que poignante est ma Vie,
Rempli de desastres et vistement esvanouy.
L'Aier mes souspirs: mon breaunge sont ruisseaux
Des larmes de mes yeux qui coulent d'en hault:
La Terre mon cerveau, morfondu de douleur:

I.e

Epicedium Cantabrigiense.

Le Feu, m'angoisse qui me brûle le coeur,
Helas, le lis de nostre paradis est ici panché,
L'espoir de tout Europe est de si retranché.
La perle du monde est perdu plus pretieuse,
La rose est esuanide au prim temps, (plus heureux.)
Le miroir, la gloire, le coeur de la cour
Est soudainement arraché par la mort vainqueur.
L'estoile (presque soliel) claire de nostre cœl
Est esteint par le souffle du mort, en traité d'œil:
Les gouttes dol'ond aternelle sont seches.
Les graces bien tous presq; sont ici ensuelez.
Il a laissé ce royaume, mais ce que beaucoup mieux
Il a pris l'aisle du matin pour voler au ciel.

Th. Walkington.

---

*Henricus Stewart Cambria Princeps
Ter spes cucuristi, nunc premia habes.*

LA etauit fragilem spes triplex (Inclyte) vitam,
Promittens triplicem (timuitq; id Roma) Coronam.
Scilicet vna tibi Boreali venit ab axe,
Venis ab Angligenis spes altera, tercia Cælis.
Spem primam Natura tibi, Fortuna secundam,
Postremam sperare dedit Deus ipse Coronam.
At crudelis opus Naturæ Parca peremis,
Et spem Fortunæ Mors dira sefellit inanem:
Cælestis remanet possessio certa Coronæ,
Quæ Te iam stadio vitæq; speiq; peracto,
Cælestem demum terrestri ex Principe fecit.
Accipis ô Henrice tui sic præmia cursus.

Regia constituit Te hæredem vita coronæ,
Morsq; cohæredem Te facit Imperij.
At minor Imperij solo est hærede cohæres:
Fœlix, cui Cælo sic licet esse minor.

Isackson, Pembr.

G 1

Quas

Qvas (Henrice) rosas, quæ tu (Iacobe) resurgis.
 Iungere regna, carent siccine, iamq; ruent?
 Num Princeps nostris succedit Tantalus oris?
 Cunctaq; vix primis gaudia tincta labris?
 Sic nos elutis fatum: (ludibria fati)
 En quo perduxit fulmina, sceptra, duces?
 Fleuimus Henricos nostros: iam plus datur vltra:
 Profluat Oceanus, gutta quod ante fuit.
 Anglia quem Martem, quem dixit Hibernia Solem,
 Nec non speravit gens fore tota Iovem,
 Heu cecidit Princeps dignus, qui lætior esset
 Imperijs Scoticis, vrbis & orbis amor.
 Wallia cui titulum: genetricem Dania: patrem
 Gens Scoticana dedit, qui malus esse queat?
 Bellicus est Walius: deuotus Danus: Achates
 Est Scotus: Henricus singula solus habet.
 Voluimus annales? Henrico prisca priorem
 Vix dabit: æqualem postera nulla dies.
 Sed rapimus fatis. Bombardica funera Fauxi
 Non sumus, elapsi votaq; (Goure) tua.
 En noua tristitiae facies: quasi fata resultent
 (Cur nimis?) in nostris ingeniosa malis.
 Hæc animum tentant. Ac, si non surculus auti
 Frondesticit Carolus, spes mea mixta metu.
 Tu tamen interea valeas (Spes prima Britannia):
 Te sequar ad superos, quo sine terra nihil.
 Atque licet minimus, lachrymis onerabo sepulchrum,
 Et, si lassatus, non satiatus ero.
 Carmina quid prosunt, Musas superante dolore?
 Dum cordis lachrymis scriptito, (Musa) sile.
 Richardus Parker, Caio--Gon.

Quæ prius Oceano, Princeps dum vixerit, alma
 Terra hæc nunc lachrymis Insula fit suis:
 Quodq;

Quodq; magis mirum, totus cum lugeat orbis,
Hæc sit per lachrymas Insula Continens.

NAtorum aspiciat Niobe lachrymabile fatum,
Vndante ex fletu flumine marmor erit.
Henrici aspiciat Niobe lachrymabile fatum,
Vndans ex duro marmore flumen erit.

In mentitam eius umbram.

Si princeps (Henricus) tuam se dixerat umbram,
Credideram, est Princeps quilibet umbra tibi.

NOn hæc Henrici, sed vestra sepulchra Britanni,
Non hunc uestra tegit terra, sed hæc tegitur.
Vestram dum studuit Princeps hic condere gentei
Heu fato ereptus condidit hoc tumulo.

HENRICVS ardor omnium, ah ignis sibi,
HENRICVS Martis gnatus & artis pater,
HENRICVS artis gnatus & Martis pater,
HENRICVS dolor & Britannorum decus,
HENRICVS Lupæ & Septimontij pauor,
HENRICVS Oriens noster & Occidens,
HENRICVS Henricorum gloria omnium:
HENRICVS ille sepultus hic, proh dolor!
Non Henricus Nonus, sed Henrici nouem.

Guliel. Coote. Trin. Coll.

Hospes, qui transis, modò sta; cineresq; saluta
Sacros: vtq; scias plurima, pauca lege.
Heinrius migrat: (si Henricum dixeris, cuncta
Dixeris; in hoc etenim nomine cuncta latent.)
Dele (Poeta) tuum nunc *Athavatoris* *Θεοῖς*:
Ambigo num possint Numina, nec nè mori.

Currebat pedibus quatuor modò terra Britanna;

Iacobus, Henrico, Carolo, & Elisabeth:

Henricus regni spes, pesq; vbi lapsus in Orcum,

Claudicat & facta est terra Britanna tripos.

Atqui olim Tripodes sacri tutelaq; Diuum:

Serues o Tripodem Phæbe Tri-une tuam.

Fallimur? an frigus noxq; occupat omnia, posquam

Phæbus in Hesperium verxerit Oceanum?

Pullato en prodit peplo par triste sotorum:

Præbuit hæc vterum; Præbuit hæc tumulum.

Albion, ὄλβιος, albaq; erat: (proh omen!) æræsos,

Nunc facta, Illyricanigrior atque pite,

Scotia iam æxtros est, tenebrisq; obducta: nec illum.

Tam genitum gaudet, quam periisse dolet.

Vsq; adeò nulla est longa & syncera yoluptas:

Et lætis in ter tristia mista flumit.

Perpetui plausus sons venaq; quinta Noyembris;

Perpetui planctus Sexta Noyembris erit.

Hanc (Britanne), dicin numera meliore lapillo:

Seimper at hæc ætægæs esto, nefasta dies.

Nè sit qui Priscos Henricos anteat omnes;

Henricum hunc nonum Mors rape, Liuor ait.

P arcitis, (Angligenæ) vestros diffundere slet

V R ité sinus? periit vestri spes maxima regnI.

I nteriit, quondam qui fecerat omnia vult

V N obis lxxta suo: Nunc omnia squallida luc

C eperunt fieri mortem lugentibus AngliS

E gregij Iuvenis: merito quem orbavit honorE

P arcani misproperans: nec regna Britanna sineba

I S ub sceps tro florete suo. Iam Martia totuM

A nglia non terret mundum: pars grandis in vno

N obilitatis obit, tota (me iudice) maioR.

Gaudie

Gaudia iusta tamen, vel in ipsa morte, reliquiT,
 Læticiamq; suis: cœlestia lumina passV
 Intravit propero, properantemq; excipit astV
 æternum, in nostris indignum vivere terriS.

Tecum
astra p. o.
vibes.

I. Goodwin. Coll. Reginalis.

Nonne hic perpetuas dies tenébras
 Minatur? metuo malè ominari.
 Lunam nil motor, aut minutiores
 Stellas, quæ occidere, & redire possint.
 Sol noster (Sol erat, sol aut futurus)
 Sol cuius radios malè timebant
 Quæs mens cæca, oculatior corona
 Tota suspiciebat ad stuporem;
 En sol ipse cedit, ceditq; in ortu.
 Sol qui ortu cedit, haud relucet vnguam.

Atrum dico diem, tuam Nouember
 Te dignam sobolem (invenuste Mensis,)
 Num excidit tibi quo lepore, quantis
 Gaudijsq; Iubentijsq; quantis
 Septimum decimum tuum per annos
 Complures celebrauiimus? quid ergo?
 Tu qintone tuo, tuoq; sexto
 Compensare putas? solesne amicis?
 Sic reponere particida Mensis?

O tripeßime Mensium Nouember,
 Improbissime Mensium Nouember,
 Ingratissime Mensium Nouember;
 Si strages meditetur vsq; & vsq;
 Infelicius, aut magis nocivum
 Nil præstare potest manus Nouembri,
 Infectum faciat ni opus Decembri.

T. C. Job.

G 3

Heus

Hlus cynice te Menippe, Musa lachrymis
Huc madida condignis vocat testem; Obsecro,
Quid est in orbe quod putas amabile,
Insigne? quid pulchrum, decorum, aut dulce? quid
Honoris atque gloria, aut famæ super
Quod non vides hoc tumulo reconditum?
Quin repece Marcellos, Titos, Germanicos,
Ipsumq; Iulium, aut potes si quid supra.
Artiborum, & illud Angliae flebile decus
Illum Richardum: hos marmor unum hoc singulos
Simul capit, Proh fata, inqua! proh dolor!
Tum cynicus ingentem ad cachiinnum se parat
Quantum potest; **H**ENRICVS at summo vident
Marmore quod insculptum est, tacet; legit, dolet.

Tho. Younge. Trin. Coll.

ΕΝΠΙΚΟΣ ΣΤΕΤΑΡΤΟΣ

Αναγραμματικός.

ΕΡΝΟΣ ΕΣΤΙ ΚΡΑΤΟΣ.

"ΕρνΘ κ' ήν. κ. "Εστι θυατίρες" καν απεκόφην,
Οὐκ εμαρτυρη, ἀγροῦ θαλυστέρην θαλεόν.
"Ετη. κ. "Εστι κράτες" ΕρνΘ μέγας οὐθαμονδέχεται
ΕπομένΘ μίκαρος νῦν βασιλέυει ἀνα.
"ΕρνΘ ετ' "Εστι κράτες, λείτων τοιμερή βασιλεία,
Σὺν τριάδι κρατεῖα "Ερνος (ιδί) Εστι Κράτες.

Thom. Bouswell. Coll. Magd. Cant.

CVm tetigit tantum communis causa doloris,
Obduro: fatis tutor usq; meis.
Cum mea fata premunt, quin & patientius istuc
Perfero; communis dummodo salvus honos.

Tutu

Tum lubet exiguos elegos effundere : & ipsas
Pieridum lachrymis sollicitare choros.
Ast ubi communi celerat consumere nomen
Proprius, & proprio publicus ipse dolor.
Nenia præ lachrymis cui non stupet, excat illi
Nenia. Mandat enim musa tacere mihi.
Nam velut angusto dum certat vasis in ore
Singula lympha foras trudere, tota manet :
Sic mea lingua silet, stat mens, vox faucibus haret :
Dum prohibet fletus silere, dolere dolor.

Io. Williams Iohann.

QVAM vellem mibi Papistæ nunc esse liceret,
Ut pro te, aut possem fundere vota tibi?
Pro te non opus est (sancte ô Princeps) tibi non fas :
Pro te fundo tamen, Carole, vota Deo.

T. O. C. C. C.

Αἰδηνοί σύμπατοι πάρα κλειστοῖσι Βρεταννοῖς;
Διπλῶν γράμμα τὸ τὸν νῦν Τάχινθε λάλει.
ΑὐθΘ. Αμυκλεῖσι πολὺ κάλλιστον ἔξεμαρτυρη,
Καὶ τὰ πρώτα γένες εἴς καθάτοις θάλαττοι.
Οὐκ ὅτι τὸν Ἀδαμὸν ἔκλατε καλὸν Κυθήρεια
Βίστης ἐν Διβίσης θύμην ἀτυχομένην.
Οὐ τὸν Πιλείδην ἀδύρετο τύχον Ἀχαιῶν
"Οὐ πρόμοι ἐκτάγλως ὁ δραπέ διλύμενον.
Οὐδ' εὐθὺς Τρωιάδαν ποτ' ἐρ' Ἐκλογὶ πάνθε οὐρας
Κίονι τῆς πάτρας τύχον ἀπολυμένων"
Ως ἀλογυρομένοισιν ὑφ' Ἰμερθ οὐρτο γύροι
Σοι ἐπει τοῖς δήμοις, Ἐρίκε, τῷ Βρετανῶν
Τὸν νέκυν ἀνθεσσιν ὁσι, ἐπεισ θρηνούσεσ πάλες
Κείμενον ἐν μέσω βάλλεσις μισθόπολοι.

Auditas. Δυνάτο.

Parce

Cento Virgil.

En. 1.	Arce metu (Jacobe) manent immota tuorum	En.	
26.	Fata tibi: Licet ex oculis se auertit, & aufert	4. 389.	
	Euryalus (metasq; dati pervenit ad avi,	10. 472.	
5. 295.	Euryalus formia ante alios pulcherrimus omnes,	4. 41.	
12. 19	O præstans animi iuvenis, lumenq; iuventæ!	1. 595.	
9. 310.	Ante annos, animumq; gerens curamq; virilem!		
	Geor. 4. 208. Stat fortuna domus, duri solatia casus	6. 377.	
3. 660.	Solamenq; mali, magnæ spes altera Troæ	8. 511.	
1. 593.	Os humerosq; deo similis (Tibi) cuius & annis	6. 684.	
	Et generi fatum indulget, pulcherrima proles,		
	CAROLVS ALBANI decus imperiumq; STEVVARTI		
3.	Et soror, Oli fælix vuâ, viridiq; iuventâ	5. 295.	
1.	(Te memorem Virgo), iam plenis nubilis annis.	1.	
1. 239.	Hinc fore Ductores antiquæ ab origine gentis,	2. 646.	
	Illustres animas (maneat de gente Nepotes	6. 756.	
Geor. 4. 227	Syderis in numerum) genus insuperabile bello,		
1.	Imperium sine fine, & spes surgentis Iuli,		
	Cœlestum vos magna iubet, sic voluere Parcas.		
	Sic ô sic, Superi.	1. 26.	
	Et Regina graui iam dudum saucia curâ,		
1. 232.	Tristior & lachrymis oculos suffusa nitentes,	6. 495.	
12. 686.	Et roseas laniata genas, crudeliter ora,	12. 411.	
	Ora manusq; ambas, nati concussa dolore,		
2. 8	Temperet à lachrymis. Quanquam,		
Chronogrâ- mia in annis Christi quo mortuus est Pr. Henr.	QVIſ taLLiſ fanDo Teſſperet àſ LetV?	Hunc tan- tum terris or- ſtendunt fata neq; ultra Eſſe finunt.	
	Non Ego, Gwil, Bouſwel.	6. 869.	
	Art. M. Cant. Iſeuannus.		

*Henricus Stuarte
Ter-unicarus est.*

Iste quis est vñus? vel si placet iste ter-vñus,
Cui ter charus hic est? Sancta triuna trias.
Vivens, Henticus ter nomine tertius isto
Charus erat, verum charior est moriens.
Trinæ Musatum triadi, dum fata sinebant,
Charitib[us]q[ue] tribus charus hic vñus erat.
Charus erat triplici regno, cui nascitur hæres,
At tria fata negant, huic tria regna dari.
Iam moritur; triadi sit charus morte triuni.
Omnia sic tria, vel multiplicando tria.

Nathanael Drayton Coll. Reginalis.

Non nobis opus accersere præficas,
Quæ iussis lachrymis funera desceant:
Non urnam revocare, ossaq[ue] filij
Quæ veras lachrymas ciant.
Heu patris patriæ filius occidit,
Tanto flebilius patreq[ue] proleq[ue];
Aut nobis etiam: patria cæteris
Quantò charior omnibus.
At qualis cecidit filius? ô tuum
Solamen solidum (rex, pater optime;)
O (regina) tuæ deliciæ vnicæ;
Nec non laus tua (subdite.)
Et sancè meritò: mente simillimus
Cum patris fuerat, corpore matris, &c.
Par votis populi corpore menteq[ue];
Dum mens corpore claruit.
Hinc illæ lachrymæ. Quid nisi lachrymæ,
Quæ risus perit, gaudia, pax, salus?

H 1

Hic

Hic nobis erat haec, heu! erat omnia
Risus, gaudia, pax, salus.

Joh. Waite Coll. Chr.

Lætitiam pro more fuit nescire Decembri
Mensis, cui infausti nomen & omen erat:
Nunc citius mala fata iubent Ingere Nouembri,
Tempore quo cecidit Martis, & artis honos.
Imbris ipse Novem fundam, cumq; æthere soluam
Me merito in lachrimas, quando November erit
Eiusdem.

Cambria querela ob principem amissum.
Quæ contempta diu, nuper contenta videbar
Nunc pénitus subitis sum lacerata malis,
Inscia quid merui? quæ me male vexat Erinnys?
Fælicem, miseram, me facit vna dies:
Cambria siste tamen, lugubres mitte querelas,
Est tibi nunc princeps alter, & alter erit.

Guilhelmus Robertes. Coll. Reginalis Socius.

Gratemur nè (Henrice) tibi, magis annè queramur?
Etipuit regnum Mors, cademq; dedit.
Pro xpus tuis pro terreis cælica sceptra
Grata tibi, nobis fors ea flenda manet.

Ed. Fr. Col. Chr.

TAmne repentinos ergo peperisse dolores
Gaudia? tam sævos tranquillo ex æquore fluens?
(Quoq; mihi accendat magis indignatio mentem)
Tene illis, Princeps Auguste, videbo querelis,

Et

Et causam, & triste infælicibus argumentum?
Cætera promissis respondent omnia fatis:
Atq; expectati præstant sua flamina venti.
Tu solum (nostræ Palinure future carinæ)
Eripitis, totamq; incestas funere classem.
Quale nec Aeneadas Misenum in littore matres,
Nec Priamum Hæc toreas deflentem exercuit umbras.
Aeslinvâ qualis philomela sub arboris umbra
Flet noctes, flet mæsta dies, quos forte viator
Detraxit nido (pueris ludibria) fætus:
Vsq; suas geminat Phæbo veniente querelas,
Vsq; suas geminat Phæbo redeunte querelas:
Hanc secus indignis incedit faucia curis
Mater, & erectum sub pectore voluit amorem.
Fine carent fletus: hoc tantum perdita carmen
Integrat, atq; istis latè loca questibus implet.
Quæ vultu prius elato, quæ pectore matres
Reginas inter mater Regina superbas
Augusto incessi iactantior, altera vitæ
Fata, aliaq; vices mihi convertuntur, & inter
Nunc infælices infælicissima matres
Et vivo, & videor; quid enim iuvat ille futurus
Ambitus, & vinclo quam dignarere iugali,
Externas inter tanta expectatio gentes?
Quidve (per immensum quæ fama vagaverat orbem)
Te saxis tantum portendi fulmen in armis?
Quos expectanti debes mihi nate nepotes?
Quanta tuis debes sperata trophæa Britannis?
O vtinam nunquam te mæsta inimica parenti
Fata ostendissent! hoc vel si fata negassent
O vtinam exemplò (luctus minor esset) obisses!
Nunc mihi dant luctus, tua (fili) munera: quantum
Virtute exuperas, tantò me impensius angunt
(Te pereunte) imo fixi sub corde dolores.
Prosequitur tali (O Princeps) te carmine mater.
Maiestas patrem, regnus immensa tuendi

Cura vetant nati fatum lachrimare, sed intus
 Ingentes tacito volvit sub pectore curas.
 Ingruit in cives maior, mitesq; colonos
 Terror, & aerias intactæ Palladis arcæ,
 Musarumq; suo temeravit tecta tumultu.
 Sed quis erit modus? aut quæ nunc solatia tantos
 Compensent luctus? quod si solatia luctus
 Quæ pensent tantos, quisquam expectarit, ab illa
 Sede tuam Elysia reducem expectaverit vni Bram.
 Sed Iovis hoc leges, sed nostra hoc fata negarunt:
 Crudeles Iovis has leges! crudelia fata!
 Chare vale: nobis quem non virtutis egentem
 Dira indignantis rapuit citè numinis ira.
 Chare vale: quem si quidquam mea vita, precesve,
 Si tua quid possent aut voto, aut sanguine regna,
 Nulla indignantis rapuisset numinis ira.

Equal. Waller. Coll. Regal.

S Vergens imperij decus Britanni,
 Henrice; egregiæ spei propago,
 Votum publicum, amor parentum, & olim
 Ingens gloria gentis vniendæ;
 Quid desiderium moras trahendo
 Producis nimis & nimis, tuorum?
 Dormitum satis est, teneile Princeps,
 Dormitum satis est ocellæ: Surge,
 Experciscere, te tuus salutat
 Fælix, sospite te, popellus: Ohe!
 Quid désiderium, moras trahendo,
 Producis nimis & nimis, tuorum?
 Ecquid molliter acquiescis? illud
 Et nos expectimus; sospitue sensus
 Dulcis visio? non negamus; at si
 Dormis; saltæm aliquando nos reuisas;

Nec

Nec desiderium, inoras trahendo,
Producas nimis, & nimis tuorum.
Eheu nos miseris, malasq; Parcas!
Quæ raptum omnia bella deuoratis,
O factum male, fortis ille Princeps,
Prudens, magnanimus, pius, benignus,
Veltrà nunc operâ cubat sepultus?
Nec spes yterior manet videndi.
Os suave, aut oculos micantiores,
Aut quidvis facilis quod architecta
Natura ad numerum redegit, illo
Pulchro in corpore? pessimæ puellæ
O factum male! nec resarcendum,
Ni votis aderis benigne Iesu
Nostris; & sobolem bees relictam.

Quod dones Britonas tuos precamur,
Ant'hæc, destituisse nec solebas.

I. H. C. T.

HEnricum ignoti flebunt: quâq; aureus ordem
Cynthius illustrat, quaq; vdis conditur vndis.
Ingentes gentes flebunt venturaq; proles.
Augustusq; Titusq; ingentia nomina cessent,
Omnis & Henrici præscribat paginam nomen.
Alter Alexander vixit, sed sobrius: alter
Iulius, ac bonus & clemens & ut omnia dicam:
Ille Henricus erat.
Magne pater patriæ tua si vixisset imago
Atque hæres regni, qui morum filius esset,
Gloria se quantis attolleret Anglica rebus?
Inuida fata negant, & sors ingentibus auis
Rara comes, nimium ò nimium nostra Anglia visa.
Esse potens, tali nato, tantoq; parente.
Ergo dolet mortem Mars, occisissima Pallas

H 3

Obstupuit,

Obstupuit, languent homines, animalia torpēnt,
 Et bellator equus lachrymis vndantibus ora
 Mæsta gerit, positis phaleris : & missile telum,
 Telum quod Princeps ingenti turbine tortis
 Frangitur, & squalent hastæ ferrugine turpi.
 Sola sed aurati splendent pallatia cœli
 Henricus simul ac successit nobilis hospes.

Stephen Haxby Col. Ioan. so.

Regni columnam turbine dirutam,
 Crudoq; vietum vulnere Principem
 Primâ renidentem iuventâ
 Quis poterit reticere florem?
 O fluxa rerum conditio, ô fides
 Incerta vita, nec minus indolis
 De iure suspecti vigores
 Ante suos volitantis annos.
 Hoc hasta Princeps, hoc sonipes tuus
 Spuma decorus, vel graue quod quatatis
 Pilum indicabat, cuius ictum
 Finitimi tremuere Galli?
 Ea & reposa fedibus vltimis
 Gentes Iberum funera, funera,
 Factura latos, vaporanti
 Aure bibunt, tua, magne Princeps.
 Talem autumârīm temporibus Patrum
 Dediſſe letho gaudia Principem
 Hosti Nigrantem, sed secunda
 Forma tuis quoq; fulſit armis.
 Proh quid trophæi tu pareres manu,
 Cum per phalanges victor Ibericas
 Ceu flamma per ceras, vel Auster
 Hortisono fureres profundo?

Iners

Iners Galeni stirps, & inutiles.
Mundo cohortes, non lapis vīpiam,
Non vlla radix, quæ valentem
Viribus erigeret iuuentam?
Natura spondet, cur negat artifex,
Ars vlla si sit? sed mera somnia
Quæ venditatis: vel scelesti
Dicite cur medicina cessat?
Fatalē vulnus quod dedit Atropos
Ars nulla sanct, non panaces liquor
Stillatus, aut dictamus Idæ
Vmbrisero properata saltu.
Quòd siqua virtus lanificas colos
Posset morari, tu faceres decus
Grantæq; Phæbeæq; turmæ
Digne senex redeunte vita.
Quo nemo sacri vel coluit magis.
Vel arsit ora Principis integer:
Nunc osor aulæ, se beatis
Integit immoriturq; chartis.

Sa. Collins Regal.

QValis ab Idæo concendit vertice pastor,
Mobilis hirsuto quem pede vexit auis,
Ad superiq; domos & limina sacra Tonantis.
Constitut, in nitidæ flavus honore comæ,
(Multum ille & charo desletus iure parenti,
Nec leuis ah matri causa doloris erat:)
Haud secus æthereas iuuentum pulcherrimus arces.
Ingreditur, patrij spesq; decusq; soli.
Illum etiam lynces etiam fleuere leones,
Quæq; ferox tumidis instrepit vnda vadis.
Aix tamen ante alias lacerâ Windsoria crista,
Et schola finitimo tristis Etona loco.
Dicite vos ripæ, vel amazæ dicite sylæ,

Quæ

Quod tener ex oculis Dux mihi raptus abit?
 Anne aliquo forsau' dormit captiuus in antro,
 Et vetus è merito corpore fordet Hylas?
 Quisquis habet, vestros repetet pius incola saltus,
 Arvaq; deserto vel Ioue digna peti.

H. Homgrave. Regal.

Xtinctum primo Daphnì lugemus in ævo
 Arcades, indigno fædatum vulnere Daphnì,
 Haud humilem pastorem, altâ de stirpe Menalce,
 Dissita cui parent hinc atq; hinc arua, gregesq;
 Mille ouium famulantur, & alni ruris honores.

Quanta seni probitas? quam cauta timensq; Deorum
 Relligio, nec ficta fides, super omnia largæ
 Vena manus? Quæ te è cunctis, diuine Menalca,
 Deficit aut virtus, aut sectæ gratia cannae?

Te lupus, & nuper pidi fugere colubri
 Verba susurrantem, tua vox emollit aeres
 Sola feras, rapidæq; iniecit vincla procellæ.

Nec tamen aut probitas crudelem avertere pestem
 Egregio iuueni, nec donis densa paternis
 Ara, nec argutæ valuit facundia cannae.
 Sæuus aper nostri turbavit marimora fontis
 Et lupus, in numerum grassatus, & omnia surdæ
 Tecta sono strasere, simul rapuere, procellæ.

O pater, o quæ nunc referam solatia mæsto?
 Nam tibi deserti erranti in montibus, atrâ
 Protinus obvolui visum caligine cælum,
 Et cessisse deos, & turbine tempora ferti.

Anne malum penitus dementit vulgus, & altis
 Haec quoq; fas in nos descendere tristia causis,
 Tristia grande bonum secrâ claudentia crux?
 Scilicet haud mollis confundere sydera cliuo
 Ipsi Deus voluit pastorum. Hinc optima passim

Et

Et grege de toto superis gratissima regnis
Ingenia exercet, stimulisq; infestat amoris,
Ne qua voluptatum blando vestigia tractu
Insinuent, ferulisq; & mutice pungit acuto.
At malus & nulli debens commercia Phœbo,
Lentus in ignava marcat cessator arena.

Hæc ego, quæ Lino quondam Deus edidit ore,
Inter pastores Lino non vile secuto,
Vaticinans: nec iam dio cantanda Menalçæ,
Cuius inextinctis vigilat Constantia flammis,
Rura sed & stolidam poterunt mulcere iuuentam.

Sa. Coll. Regal.

AT mihi si tota sudet Permessus arena,
Castalij fontis latices in pectora vertant,
Vel septem-gemini exudent liquida ostia Nili,
Non pote tam tristes verbis evolvere casus
Metirive malum, aut lachrymis æquare dolores.

Quippe tuo squalens fato non parva propinquum
It manus, aut certi raptim glomerantur amici,
Ipsa sed indulgens furijs mestissima mater
Disturbatq; comas, lacerq; Britannia vultu
Mænada voce refert, vasto te vulnere viëlum
Henrice exclamans, te durâ morte peremptum
Ante diem, cineremq; genis diffundit, & almos
Avertit vultus, magni sibi conscientia luctus.

Hanc ego si potui tantam sperare securim,
Et perferre etiam possem miser. Vndeq; largos
In fletus ruite, & sauum aut orate tyrannum
Carceris eductum septo furvisq; tenebris
Dimittat vitæ capiuum, vt Thesea quondam,
Vt magnum Alciden meritis, charumq; Dianæ
Hippolytum (nec enim titulis concesserit illi,
Et casti constans, & servantissimus æqui)

I

Au^t

Aut si nulla feras mulcent promissa sorores,
Mitite me inferias tumulo, & mactate lepulchro.

Tho. Macarneſſe. Regal.

Flos Britonum qui primus eras dignissime princeps
Occidis; heu lacrymis non reuocande meis.
Itc pij; & mecum, quot quot vos estis, alumni
Turpiter intonsas dilacerate comas;
Dilacerate genas: nihil hic nisi flebile restar,
Cum periret nostri lausq; decusq; chorū.
Non ego fara queror Siculi, quæ antiqua, Tyrana:
Nam senio expleta est illa querela suo:
Principis in rari conuerto carmina luctus:
Qui fuerat patriæ spes, columenq; suæ;
In quem certarunt totas expromere vires
Natura, & Pallas, & dea Iuno, suas.
Quid tamen ista iuuant? nitidi quid forma decoris?
Quid iuuijs pannis obſita rara fides?
Quid iuuat ut nostræ fueris spes maxima gentis?
Infælix Britonum gloria nempe iaces.
Ah dolor, ah gemitus: nimios sed fistite luctus:
Non est de mortis fas feritate queri.
Tota piè vitæ pars quæ fuit acta caducæ
Eſtugiet nostros, morte furente, rogos.

Tho. Lake. Regalis.

FVneris infandi coram tristissimus adsum
Nuntius, en lachrymas aſſer, & iſta lege.
Orbis Divitiaz ceciderunt, orbis Amores,
Orbis Deliciaz, Lumen, & orbis honos:
Scilicet Henricus Princeps. Iam ſolve capillos,
Iamq; fluant lachrymæ more perennis aquæ.

Quis

Quis non magnanimi faciem vidiſſe leonis
Iurasset tanti Principis ora videns.
Tali olim vultu fuerat Tyrinthius Heros,
Tali Mars superis conspiciendus erat.
Ex oculis posſes Aquilæ dignoscere pullum;
Intuitu ſolo pœnè timendus erat.
Nec fallit mendax exterræ frontis imago,
Omnia quæ vultu prætulit intus erant.
Alter Alexander tanto ſub corde latebat;
Alter tam forti pectore Cæſar erat.
Illiſ par animo, ſi par ætate fuifſet,
Quid ni fortunæ? Spes fatis ampla fuit.
O ſi maturus prædae vixiſſet, & annos
Impliſſet iuſtos: Gloria quanta foret!
O ſi per medios aliquando irruperat hostes
Tam prætans virtus: Anglia quanta foret!
Non magis Henrici metuebat Gallia Quinti
Arma, vel excelfo pœnè timenda Iovi;
Non magis Octavi vultu concuſſa feroci
Siqua fuit noſtri gens inimica boni:
Quām Noni Henrici eſt. O quantum terruit hostes.
Virtus quæ ſolo germine tanta fuit!
Quot Pater illuſtris clypeo ſociasse leones
Conſpicitur, gremio tot! atuere ſuo.
Quot flores totidem Charites. Quot fila lyrae;
Virtutes totidem maxima dona deum.
Si Iovis aut Martis ſoboles divina fuifſet;
Marte ſatis, magno vel Iove dignus erat.
Quid reſeram pulchri ſtructuram corporis omnem?
Quæ perfecta ſatis, quæ ſatis apta fuit,
Credo quodd̄ inſignem inēbris referebat Achillem,
Hectoreos artus, ſeu Menelae tuos.
Quemlibet Heroum longè auguſtissimus Heros
Aequavit formæ nobilitate ſuæ.
Ille annis diſpar teneris, non cætera diſpar;
Maieſtas illi vera vetusq; fuit.

En formam: Fuerat procero & corpore recto,
 Et bene disposito, compositoq; bene,
 Robusto & valido, nec spiritus absuit acri,
 Nec vigor ingenitus, nec celer ingenium.
 Nil voveat dulci nutricula maius alumno,
 Ulterius præstent astra benigna nihil.
 Occiderein postquam tam nobilis occidit heros,
 Occiderem vel bis si modò fata sinunt.
 Oceanus miseris lachrymarum cinxerit Anglos,
 Nunc nobis vero nil opus Oceano.
 Et penitus rupes mutaverit Albion albas,
 Luctibus haud tantis convenit ille color.
 Quæ genuit Scotia, & quæ nutrit Anglia luget,
 Et certant lachrymis vtraq; mæsta suis.
 Pignus erat socias coniungens foedere gentes,
 Aeternum populos iunxerat ille duos.
 Ambobus fuerat vivens charissimus Heros
 Sed moriens multò chariot ille fuit.
 Nam bona dum fruimur vix nobis pulchra videntur;
 Hæc eadem fiunt pulchra carendo magis.
 O quam præclaræ procerum stipane catervæ
 Processit, cunctis clatior ipse suis.
 O quam perpetuò nitium regalibus vti,
 Nec dijs indignis passibus ille solet.
 Publica quem solum sic semper pompa decebat,
 Ceu solio missus venerat ille Iovis.
 Distrahor, & mentis vix compos persto, nec hærent
 Verba satis, Princeps dum mihi mente stetit.
 Ter scelerata fuit, ter detestabilis uva,
 Henrico nostro quam nocuisse serunt,
 { Si tamen hæc nocuit) Stomacho que cruda iacebat,
 Tempore quam longo coctio nulla domat.
 Quid querar ulterius? Spem magna Britannia magna
 Perdidit, & lachrymis obruta tota iacet.
 Sic tamen ut surgat. Superest spes altera Romæ,
 Carolus Henrici fratriis imago sui.

Carolus

Carolus illustris. Spem magna Britannia magnam.

Ducit adhuc. Idem Carolus alter erit.

Sanguine germanus, nec non virtutibus illi,

Germanus cordis nobilitate sui.

Vultu germanus. Pulchro spectabilis ore

Stat satis, & spondens omnia fausta suis,

Perdidit Henricum, retinet ramen Albion illum :

Infaustam & faustam præstitit vna die.

Carolus Lawson.

ITe leues (inquam) Parnassia numinæ Musæ,
Non ego vos posthac hederæ velatus amictu
Soomnis (nescio quæis) nocturna ad vota vocabo :
Sed nec Cyrrhæi saltus, Libethriæ arua
In mea dicta ruant, non tam mihi pendula mens est,
Sic quasi Dijs certem, magnos accersere montes :
Nec vaga de summo deducam flumina monte,
Qualia parturiente colunt sub rupe sorores :
Si-quas mens agitet moles, dum pectora sœuo
Tota stupent luctu) lachrymisq; exæstuet æquis
Spiritùs, hi mihi iam montes, hæc flumina sunt :
Musa vale & tu Phœbe, dolor mea carmina dicter,
Hinc mihi principium: vos ob latentia mentis
Lumina, nutantes paulatim acquirite vires,
Viuite, dum mortem ostendam: sic tempora vestram:
Non coniedant sanam, sic nulla obliuia potent.
Quare age Mens, effare precor quo numine læso?
Quæ suberant causæ? quid nos committere tantum,
Quod non Lanigeræ pecudes, non Agmina lustrant?
Annon longa faines, miseræq; iniuria pestis
Poena minor fuerat, quam fatum Principis ægrum?
Iam felix Philomela, & menti conscia Dido!
Fœlices, quos bella premunt, & plurimus ensis!
Non metuunt ultiæ; nostra infortunia tantum:

Fataq; Fortunatq; & spem læsere futuram.
 Quod si fata illi longam invidere salutem
 Et patrio regno (sub quo iam Principe nobis
 Quid sperare , imo quid non sperare licebat?)
 Debuit ista pati prima & non nobilis ætas :
 Aut cita mors est danda bonis aut longa senectus:
 Sic lætare animos & sic ostendere geminam
 Excitat optatus auidos, & ventilat ignem.
 Quare etiam nuper Pyrij de pulueris iætu
 Principis innocuam seruasti numina Vitam
 Ut morbi perimant , alioq; in puluere proster.
 Phæbe tui puduit quum summo mane redires
 Sol sine sole tuo ! quām te tum nubibus atris
 Totum offuscarri peteres, vt nocte silenti
 Humana æternos agerent præcordia questus:
 Tantum etenim velstras (Parcæ) non flectit habenas
 Tempus edax rerum, tuq; ò mors improba sola es,
 Cui cæcas tribuit vires annosa vetustas.
 Quid non mutatum est ? requierunt flumina cursus
 Plus etiam veteres cœlum videre remotum :
 Cur ideo verbis tristes effundere curas
 Expeto , tanquam hæc sit nostri medicina doloris?
 Immodicus luctus tacito vorat igne medullas,
 Ut fluuiio currente, vadum sonat, alta quiescent.

Innupta Pallas nata Diespitræ
 Aeterna summa gloria regiæ
 Cui dulcis ardent Camænæ
 Pieridis, Latiæq; Musæ,
 Cur tela Mortis, vel tibi, vel tuis
 Quacunq; guttæ temporis imminent?
 Tantæq; propendet statera
 Regula sanguinolenta fati?

Numne Hydra talis , tantane bellua est
 Mors tot virorum sordida sanguine

Vt mucro rumpatur Minervæ
Vtq; minax superetur Aegis?

Tu flectis amnes, tu mare cærulum
Vtisse prono fulmine diceris,
Aiacis exesas tritemes
Præcipitans grauiorè casu.

Tu discidisti Gorgoneas manus
Nexas capillos anguibus oblitos,
Furuosq; vicisti Gigantes
Enceladum, pharetramq; Rhæci.

Ceu victa, Musis porrigit herbulas
Pennata cæci dextra Cupidinis
Non vlla Bellonæ furentis
Arma tui metuunt alumni.

Pallas retortis cæsia vobibus
Respondit : eia, ne metuas precor
Nam fata non iustis repugnant
Principibus, sed amica fiunt.

Vt si recisis arboribus meis
Nudetur illic lucus amabilis
Fructusq; post mortem recusent
Perpetuos mihi ferre rami

Dulcem rependent tum mihi tibiam
Pulchrè renatam ex arbore mortua
Dignamq; cœlesti corona
Harmoniam dabit inter astra.

G. Herbert Coll. Trin.

Quod carmen animo Musa, quod fundis meo
Novum merentis tanta dignum Principis?
Benigniori,

Benigniori, quam soles, venâ bea:
 Ut pulchra laudis præniteat adorea:
 Ah! insolentis fida sis præsens mihi
 Testis doloris, testis & gravis mali.
 En ipsa vultu flebiles præfer notas:
 Exprime luctus, qui silendo contùpmit
 Nouat dolores, prægraves minus fugat.
 Ille ille nuper Angliæ decus choro,
 Matriq; Regiæ & incliti regis suit
 Natus, ab utraq; Regia stirpe editus.
 O sydera, ô cœlum, ô solum! extinctus iacet.
 Deslenda mors est semper infelix tua:
 Modò sydus orbis, columen augustæ domus
 Britannicæ, atque mentis inuicèz; graue
 Funus futurus Papæ & Hispanum timor.
 Nunc tristis umbra, nunc leuis tantum cinis,
 Auita cineres busta nunc tegunt tuos.
 Futura Romæ sæpe diuinans mala,
 Et sæpe minitans, propria hac inquit manu
 Excisa Roma concidet tandem solo,
 Fatalis incestusq; Pontifex ruet,
 Ruent venenorum feraces, regio
 Medicare dextras docta turba sanguine.
 Cernet superbus (sæpe dixit) Cantaber
 Quid Marte possim & arte quid valeâ mea:
 Non Angliæ negabit introitus ferrox
 Sed spero volvi hanc, ruere, & æquari solo.
 O digna sorti, verba Principis, duce!
 Nulli tacenda seculo pietas, neq;
 Invicta fortitudo, nec constantia.
 Specie funus Gratia luctu graui:
 Mortem sorores, integri, casti, pij,
 Deslete, nobilisq;, verè regij.
 Nam perdidisti surculum ingentis spei.
 Nullus tubarum clangor, aut populi frequens
 Lætum precantis clamor ad cœlum exeat,

Sed

Sed ora & oculos quisq; deiectos gerat
Arma indecorè pendeant squalentia,
Magisq; solito, vertat aciem spicuui
Terram trahentis. Quid diem pulchram nigra est
Sequuta? certè fata se voluunt retro.
Diesne tali truditur talis die?
Nonis Nouembris ciuitas latè strepit
Omnis triumpho, & ueste me festa paro:
Versuit oculos alia cras facies meos,
Vultusq; inceror afficit, lachrymis genæ
Squalent madentes. Mortuo tanto viro
Agam triumphos? quò meos luctus feram?
Naturn an parentem, vel matrem, an patriam fleam?
An omnia? an me? sola mors miscer malum,
Hæc sola priuatos facit, sola impedit
Solatium. Soboles reliqua viuant precor,
Simul educentur, regiamq; transeant
Pariter iuuentam; etiam precor serò euolent
Pariter perennis splendidam ad lucis domum;
Nullumq; ferre nata finem gaudia:
Salutis auctor, cuncta disponat Deus.

Ro. Peyton Regab.

Dic Musa quo Ieso Deorum numine,
Contorsit itatà Tonans fulmen manu?
Quis tantus error? noxa que? quodnā scelus
Tam luctuosam, infandam, atrocem, funebrē
Invexerit cladem genti Britanicae?
Itan' auarum cœlum? aut Natura inuidia?
Tam sequa Parca? aut fata tam inclemensia?
Et mentibus tantè nè irè cœlestibus?
Sic morte cruda floridam carpunt rosam?
Tot dotibus, tot spebus orbant omnium
Suspensa vota, & gaudia enascentia?

Ille ecquid indignus corona & fascibus
 Princeps futurus, tanti & heres imperi?
 Nunquid regendo impar paterno currui
 Hic Phaeton? nec dignus Henricus satis
 Qui clueret Iacobo succedaneus?
 Dictu nefas. Quin nos o indignos magé hoc
 (Quos vidit vñquam Phœbus) illustrissimo
 Principe! qui subductus quo pessimo
 Terrestre regnum cœlico mutauerit.
 Illum supernis collocauit sedibus
 Virtus sua insignis: beato illic pede
 Calcat volantes nubes, clara & sydera.
 Sors nostra lugenda est grauis, qui Cœlitum
 Tristissimâ placamus iram viciinâ.
 Nullo triumphauit magè vñquam funere,
 Nec cornua Hostis sustulit: seu insolens
 Audaxq; Ibērus; seu rebellis & ferox
 Gallus; Draco seu insulatus, Italus.
 Ille Archi-flamen, qui (omne per fas & nefas)
 Mitra coronas regias, & clauibus
 Qui sceptra, Petro Cæsaremq; emancipat.
 Formido ijs & terror *Henricus* fuit:
 Eheu fuit, non est; nisi esse hunc dixeris,
 Quem in mortuum viua omnis ætas efferet.

Hinc hinc dolemus, lachrymamur, plangimus;
 Hinc squalor omnes, & metus, noxq; occupat:
 Nè pristinum ex Orco remigret nunc Chaos;
 (Quod pellat Auerruncus omen Iupiter)
 Neu culta habessit Barbarus novalia;
 Aut destina hic lapsus ruinam iam trahat
 Longe; & Sionis quasla sint fundamina;
 Aut nutet axis, Atlas cum subduxerit.

Sed nil valent planetus, querelæuè anxiæ:
 Nec fas Deorum fata criminari,
 Aut flere cœlo iam receptum Principem:
 Votis opus nunc est magis quæ, lachrymis.

O gentis humanæ qui habenas temperas,
Supreme Olympi rector & mundi arbitrus;
Si fortè rebus insolens prosperis
Britannia gens deliquerit, si prodigia
Linguæ, tua aut si læserit quid numina;
O pone fulmen, da modum iracundia;
Fractisq; læta ac fausta rebus consule!
O parce, parce sis proli superstitione;
Ascanio migrante, Iulium sospita:
Primo aiboris cæso aureo ramusculo,
Altra ut metallo virga frondescat pari.
Perge (ò puer) quo cæperis fausto pede,
Serusq; terris auoles ad sydera.
Virtute macte ne fortuna perduat:
Macte esto fortunâ ne Virtus excidat.
En pater *Aeneas*, Hectorq; auunculus:
Mavortis hic pullus, sacræ alter Palladis,
Ambo Iovis. Sic cresce, sic feliciter:
Ut tantum ovesmus *Charolo* superstite,
Quantum dolemus *Henrico* iam mortuo.

E. Fran. Ch.

A Vdijt, Henrico, nuper famulata inuictus,
Non semel à Domino, talia dicta, suo:
Cum venit illa dies, quæ nos in sceptrâ reponet,
(Sera sit illa dies;) cum tamen illa venit,
Me semper pietas, & honestæ, gloria, mentis
Fax iuuet; hæc voti pars mihi prima mei.
Altera sit nobis cura, extra quærere regna;
Hoc mihi iamdudum Martia dextra vobet.
Mors tamen (heu) obstat, conatibus, vna, duobus.
Nec Regi; Regi nec licet esse pio.
Sed cur flemus? Io, non mors conatibus obstat:
Illa quidem vellere, non tamen illa valer.

Regna Henrice cupis? eccelessis es incola regum,
 Iam voti expletur, pars tibi prima, tui.
 Optas deinde pie regno vixisse potitus?
 Ita patent solis regna videnda pijs.
 Sic (Henrice) tuis respondent omnia votis;
 Summa tibi pietas, sic tibi summus honos.

E Coll. Regio.

*Carmen de morte Principis
deploratorium.*

Quis sonus est, nostras strepitu qui fauiciat aures,
 Continuo rigidas spargit & imbre genas?
 Vnde isti populi gemitus, procerumque dolores?
 In quibus ipse velit Rex superare gregem,
 Regem Regina, & Reginam Régia proles:
 Hinc Carolus, comes hinc Elisabetha soror,
 Elisabetha, viris faustum, fælixque Britannis
 Nomen, fortunet quod precor usque Deus;
 Quis tantus motus, subita & mutatio rerum?
 Non hæsterna dies quinta Nouembbris erat?
 Quinta Nouembbris? Io, bis io, cantate Britanni,
 Si qua est læta dies, quinta Nouembbris erat.
 Hac vestrum papa est nixus subuertere regnum,
 Hac enasfatis tanta pericla die;
 Dum deus incolumes solito præseruat amore,
 Quos velit insolita Papa ruisse nece:
 Scilicet ut pyrio sufflati puluere in altum
 Membra darent miseris dilaceranda modis,
 Ergo isthæc meritò tantiç celebranda triumphis,
 Quæ Deus auerit vulnera tanta, dies:
 Sed cum quinta adeo nobis apparuit alma,
 Cur sexta apparet Tristis & atra dies?

Sic

Sic post tranquillum sponuit mugitibus ether,
Tempestaq; iubar Sole tegente venit;
Sic inerofis adhuc refugit mea Musa referre
Causas, & tentans dicere, verba premit;
Quin effare precor; Dolor est celare dolorem,
Cum sua festinent noscere fata viri:
Occidit (occidam referens) lux inclita nostra
Gentis, & occafus occidit ante suos:
Lux illa Henricus, primis decerptus in annis
Qui vel Nestores viuere dignus erat:
Dignus, seu eximiam spectas in corpore formam,
Siue animi dotes integritate pares:
Progenie, ingenio, genio, verè vndiq; dignus
Viuere, & hinc gemitus hunc potuisse mori,
Hinc illę manant lacrymę, quas sexta Nouembris;
Aerumnoa dies, funeris autor habet:
Achabeat semper; sic, sic celebranda Nouembris
Lætitia quinta, & sexta dolore dies.

Carmen consolatorium

per cundem.

A T in dolore tam graui resulgeat
Beata stella gaudij,
Velimus hanc si sedulò scrutarier,
Et veritatem agnoscere.
Videmus ut, vitæ parens, Sol aureus.
Postquam occidit, renascitur,
Diemq; secum dicit, & spargit iubar,
Quod nocte non apparuit:
Sic solis instar, dum valebat, fulgidus
Henricus optimæ spei,
Cedendo morti non nitorem perdidit
Sed clariorēm perficit,
Dum rursus ad vitam resurgit, non eam
Periculis obnoxiam,

Sed tutam ab omni clade, quam inter Angelos
 Acturus est suauissimam.
 Abstergeamus ergo fletus singuli:
 Virtus virescit vulnera:
 Hoc præmium piu[m] manet, terrestria
 Commutet ut cœlestibus,

Phil. Clifford. Coll. Reg. A.

Dic quando tibi, Fama, mortis ira
 Tantas tradidit antehac ruinas
 Narrandas populo? quis in Britannia
 Cladem nouit inauspicatiorem?
 Princeps maximus, optimusq[ue] (verum est?
 Verum est, heu, nimis) occidit. **Quis, Anglia,**
 Horum sensus adest tibi malorum?
 Totas, consilium sequuta nostrum,
 In fletu iubeas abire luce[s],
 Nec incesti modò sint dies, sed anni.
 Nec fletu satura inde sis futura.
 Proles maxima maximi parentis,
 Spes ingens miseris tenens Britannos,
 Virtus, gloria, flosculus iuventæ
 Henrici tumultantur in sepulchro.
 Ter vobis malè sit malæ tenebrae,
Quæ tot splendida deuorasti, orci.

Si quid sacra vales medicina, aut si quibus vñquam
 Artes extrema in morte tulisti opem:
Quid iacet exanimis Princeps dignissimus? ergo
 Emoritur, quo nil clarus orbis habet?
 Fallimur, an duræ filum abrupere forores?
 Debuit hoc vestris non licuisse colis.
Quale decus manibus miserè rapuisti avaris
Soritæ nimium regna superba Dex?

Parcite

Parcite præstanti turbæ, cui publica frustra
Poscunt æternos vota precessq; dies.
Parcite, (sed serum est illud monuisse.) Salutant
Te superi, in sanctos accipiuntq; choros.
P. Garway Regal.

I Te pia in lachrymas quæ dulcia stringitis arua
N umina Parnassi in montibus, ite pia.
Orbita quæq; habeat lachrymas: lugubria pulsuim
B arbiton ad numeros carmina triste sonet.
Ille Britannorum celeberrima gloria gentis
T endit ad Elysium flebilis umbra nemus.
Vtilis, & bello fôrtis, maturior atinis,
M etitur tumuli prôh spacia arcta sui.

Magnum dolenti quis pudor aut modus
Adsit decoro vertice Principem,
Grantana quem iunctim laborat
N ymphe pio variare plectro?
Iperge velox Pieridum cohors,
Planctuq; facta per superum domos,
Remota terrarum fatigans
I ngeme vel Stygiæ paludi.
Nec saxa tristis non penetrat fragor
Concussa, montesq; & scopulos maris.
Infanda quid cessat querela
P er medias penetrare gentes?
Ipsi ite in amnes, ite oculi mei,
Simulq; fiant corda fluens aqua:
H inc Principi iuuat litore
E gregij puero decoris.
Negant ocelli fundere perpetes
Rores? o cellos ipse alios mihi
I mmane plorantes parabo,
Cæruleo madidos liquore

Illum multijages stant Camænæ,
Ileri simplice te paruin est Camænæ,
Qui lux & decor vnuis es Camænæ.
At Marti magis; O beate Princeps
Quo tu turbine, mole qua ruelbas,
Vel cum fulminea manu coruscans
Telum vix hominis onus rotabas,
Vel cum Cyllarus alter incitatum
Loro quadrupedem aureo regebas.
O robur patriæ, O beate Princeps,
Mastix gentis & hinc & hinc minacis,
Sancti icipio non leuis Iacobi,
Quantas nequitiae patere portas
Mors fecit tua, barbaræq; stragi,
Quæstantiq; prius rebellioni?

Siquid in cœlo tamen est favoris,
Audiat sunimi Soboles Tonantis
Supplicis uotum, neque cuncta fundo
vertat ab imo.

Flos adhuc vernali Caroli superstes,
Flos nitens Carli soror est Elisa
Alterum lucis iubar, & supersint
Ambo precamur.

Gaudet excelsos tenuare numen,
Gaudet & sortem fragilem tueri,
Magnus in paruis, ita vistor amplum
Temperat orbem.

Hoc & elatas vice blandienti
Frangit, & cura grauiore pressas
Recreat mentes, patiliq; filo

Prorogat ævum.

Hostis & prædo sitiensq; nostri
Sanguinis quid te Iesuita iæctas?
Plus manet læso, geminoq; nimbum

Sydere sperno.

Th. Goad schol. Regali.

Henricus.

*Invidiam tantifuneris
Terra sic deprecatur.*

ME miseram! qualem tumulo miseranda recepi?
Quemve te go? aut quantæ conscientia mortis agor?
Non ego; Brutiaðæ flentes, sacra flumina iuro,
Flumina quæ vobis mœsta per ora fluunt.
Non ego nec tantum potui sperare cadaver,
Nec caput hoc tristes ausa rogaré deos:
Sed fatis inuisa (metu ne tota perirem)
Exuuias Domini cogor habere mei.
Nam, bellum Martisq; sagax, dum prælia spirat
Feruidus, atq; animis extera regna capit:
Dum parat ut totum Terræ sibi subderet orbem;
Publica sceptrigerum vox mihi visa loqui est.
Elige, Terra parens, communibus elige fatis,
Subdita seu tu illi, siue erit ille tibi:
Pertimui & gremio venientem prona recepi;
Parcite; ni facerem, Vi capienda fui.

Nunc ego diluuium metuo quæ bella timebam,
Nititur in lachrimas dum popularis amor:
Magni animi heroum quæcum non impunè timentur?
Arma in me viuus, mortuus urget aquas.

T. Goldfinch. T. C.

Henricus Princeps noster

illusterrimus.

Anagramma.

Hic certa spes nostris erit
Et murus in periculis.

Diximus (heu quod iam non fas sit dicere) nobis
Tu spes, Henrice, & murus ahenus eris.

L I

Spes

Spes prope conuulsa, & lapsa est fiducia muri,
Te, te sub lēges morte trahente suas.
Carolus Henrico viuit moriente superstes,
Clarissimo Carolus : spes redit inde noua:
Quix ne depereat planē, exoramus ut ille
Actatis peragat tempora fausta suæ.

Carola.
Sol. Cura.
Carola.
Tempora longa tūx producas (*Carole*) vitæ,
Carole, qui populi es *Sol*, nec non *Cura* Britanni.
Vix; initar solis radios aspergere perge,
Vix; ut te populi securum *Cura* tuatur.

P. C. Regal.

Appagè ludibrium cœli: Nos ergo beāsti,
Vt magis hinc crucies? hic fauor? ista fides?
Sphærarum harmonias, hymenæos esse futuros,
Spes erat: At tristis nānia sola sonat.
Lætitiaæ tēdas sperauimus esse futuras
Sidera: Funereæ (proh dolor) ecce faces.
Flor, ridetq; simul cœlum, fert, atq; reposcit:
Esto: Cuius erant semina, messis erit.
Sed quid in autumnum nollet seruare futurum?
Messis in illius yere sat ampla fuit.

Aliter.

Omnibus hæc verè mors est communis, & vna:
Funus in hoc, ploret, funere quisq; suum.
En animas vbi amant, vbi sperant, non vbi spirant;
Quocum vixerunt corda, sepulta iacent.

Aliter.

Subiectum faciant carmina principem?
Conspirent; metuo, cum nece pessima:
Subiectum miserè quæ facit hunc suum.
Sed nobis cupiens tollere Principem,
Regem cum superis reddidit infacia,

Solamenq;

Solamenq; suis, terror & hostibus,
Ad regnum redit, Patre superflite.

Edmundus Stubbe. Trin. Coll.

MVSÆ, noster amor, concedite carmina, luctus
Pangite Pierides. Crudeli funere Daphnim
Deserte extinctum: manda sibi talia Daphnis.
Montes ut pecudes decorant, ut flumina pisces,
Vtq; vuæ vites teneras, ut gramina campos,
(Vos proceres testes, venerandeq; clere Camænis)
Tu decus omne tuis fueras, Tu vita, Britannis.
Certa salus. Hei quod perijt formosus Alexis!
Vidi alacres Scotos, felices vidimus Anglos,
Saltantes Satyros noui, Dryadasq; puellas:
Heu tamen ingenuere simul sub funere acerbo,
Et Musæ, & Nympæ, uosq; ipse reliquit Apollo.
Pergite Pierides, Perijt quia pulcher Adonis.
Ah perijt? Periere simul sua gaudia ruti:
Ah scelus! Ah moritur spes Anglicæ! Sic tua nobis
(Daphni) simul tecum solatia raptæ Britannis!
Spes manet. Alter erit Typhis, Gens aurea surget
Altera, & en redeunt Saturnia regna Britannis,
Est noua progenies: Deus hic, Deus esse videtur:
Nec sibi tam præsens alias est noscere numen
Ruricolis; Astræa redi, Te præside inibit
Phæbus, & incipiet patrijs virtutibus omnem
Rem gerere auspicio. Nec Phæbo gratiæ yllus
Mitia pacatis florens det iura Britannis.
Plaudite Pierides, viuit, viget alter Alexis.

Pollard. Pemb.

SI quondam Abiiah filium impij patris
Haud impium fato ocyore sublatum
A trax luxit tota gens Palæstina:

L 2

Quidni

Quidn̄ madenti lachrymā genæ stillent,
Lugubris & lessus sonet Bruti gnatis,
Dum patris integrissimi piam prolem
Henricum atrocī viēlimā datum morti,
Raptumq; primo vere cogitent, floris
Vernantis instar liuidā manū carpti?
Heu! quale desiderium reliquisti
Summā Britannis spe suā & fide cassis
Henrice! de te quicquid alma natura,
Fortuna quicquid blanda, sudor & quicquid
Prēstare anhelus quiuit, ecce dum cunēti
Spondent ouantes (heu citum nimis) fatum
Claudis supremum, nosq; perditos linquis.
Te veritas cultusq; purior, Musæ
Artesq; sperārunt fatellitem fidum:
Te fractus armis Belga, te ferox Dacus
Gallusq; asylon destinārat immotum.
Europa demum splendidum suum solem
Agnōrat: at vix ortus, occidis: fallor,
Exeleste tantum fulgidus solum illuſtas.

R. D. Coll. Pet.

Theophilus. Philocrates.

Th. **Q**uō te Philocrates? vel quid tam pallidus ore
Ingrēdere, & mœsto defixus lumina vultu
Vix oculos attollis humo, parmagq; relictā
Incedens, guttis humectas grandibus ora?
At meimini, cum non quisquam te lātior alter,
Erectusq; furensq; animis, arma, arma vocares.
Ph. Sic fuit (ō dilecte Deo) sed tempore ab illo,
Nescio quis deus hac miseris iam gaudia nobis
Invidet, aut quæ sors crudelior omnia versans
Læta interturbat subito, luctusq; rependit.
Occidit ille etenim, iam (proh dolor) occidit ille

Heu

Heu nimium properâ, & crudeli morte peremptus ,
 Cuius grata nitens iuvenili in pectore virtus,
 Contemptis iam pene arnis spes altera nostris
 Exitit : hic primum nobis responsa cerebat,
 Quin agite, & leues clipeos, & lucida tela
 Tergete, ut prius, o iuvenes, thoracae ahenos
 Aptate, & sonitus iam nunc audire tubarum
 Dicite, corporibusq; animisq; assuescere bello.
 Iam iam tempus adest, iam classica lata sonabunt,
 Atque altum bello mox ibit tessera signum.
 Hæc nobis Henricus : & hinc, hinc illa priora
 Gaudia nos habuere, hinc effera tota iuventus
 Poscere equos alacris, fidoq; accingier ense.
 At nunc, Henticum immaturo funere Parcet
 Dum rapiunt, incesti verbis incedimus armis,
 Quod solum licet, implentes clamoribus auras,
 Crudelesq; Deos, crudeliaq; astra vocantes.

Th. Ergone vera refers? verus mihi nuncius ergo
 Afters? heu, quis te (Princeps auguste) Deorum
 Eripuit nobis, & funere mersit acerbo?
 Dic age, namq; mihi pectus spes credula sovit,
 Illuxisse diem tandem, quo bellua Lernæ,
 Multorum capitum monstrum, ingens ianitor Orci
 Principe te caderet, tenebrosa in tartara missus.
 Té duce, sperabam certè, nunc affore tempus,
 (Hostibus expulsis Christi, totumq; per orbem
 Divino cultu fuso) quum ferrea primum
 Ponere duritiem inciperent, iam corda virorum,
 Molliriq; Dei verbo, mollitaq; formam
 Ducere, non hominum, sed quam Deus imprimat illis.
Pb. Sperabas, verum tenero dum in flore iuventæ
 Lethali Henrico solvuntur frigore membra:
 Fallimur, & inessis vel in ipsâ exaruit herbâ.

Io. Shotbolt. Regal.

Frankfurti Sciar. 9. 1616.

Anglia. Scotia. Religio.

Scot. **A**nglia, quid repetis suspiria pectora ab imo?
 Quid luges? largoq; humectas flumine vultum?
 Quid tibi pullatae vestes? passiq; capilli?
 En domus antiquæ Palatinæ sceptræ tenentem,
 En Fredericus adest; non vincula ingalia curæ?
 Cur non ceruicem roseam perfundis odore?
 Vestis & intexto passim spectabilis auro?
 Cur non hospitio indulges, magnisq; triumphis?

Ang. Ille, ille. Sc. Ali hæres? mediaq; in voce resistis?

Ang. Ille. Sc. Quid ille? animus pendet narrantis ab ore?

Ang. Concessit fatis, tenuem mutatus in umbram;

Scot. Quid toties illum geminas? quem fata tulerunt?

Ali vereor ne sit luctus communis utriq;

Dic age dimidium vitæ, dic fida sorori:

Ang. Ille tuus, flos ille tuus quem grata dedisti,
 Cuius in extremis nomen precrebruit Indis,
 Et quem purpurei Romæ metuere tyranni,
 Qui inibi, qui tibi, qui toti mirabilis orbi
 Occubuit Princeps, in ventos vita recessit;
 Hunc vidi, fleui, morientia lumina clausi:
 Aulica turba gemunt, Academia, plebs dolet, omnes
 In lacrymas gemitusq; ruunt, & carmine tristi
 Acta subiiciunt valido fomenta dolori.

Scot. Me miseram, perij; perijtne mea inclita proles?
 Num perijt mea gemma nitens? mea sola voluptas?
 Quæ mea vernali ramo mala cantet Aëdon?

En patior grauiora, licet quam posse dolere;
 Heu tæder, tæder etæli convexa tueri.

Æl. Ah, mihi cum vestris liceat misere quæ relis;
 Me, me, adsum quæ plangam, in me conuertite luctum,
 Me magis exurunt quam vos sub corde dolores.

Æl. S. Quid magis exurunt quam nos? Rel. Quia charior ipse

Mater

Scot. Mater ego, genui. Ang. nutrix, alui. Rel. ast ego coniux,
Inque sinu iacui, gremio, niueisq; lacertis;
Meq; tori sociam voluit, me totus amavit;
Scot. Ast mihi spes. A. mihi sola salus. R. mihi lux fuit alma,
Lumine dispersens falsi radiante tenebras;
Ang. Quid lites? commune malum, iungamus amicè,
Texamus circè tumulum fedolentia ferta,
Nænam & alternis vicibus sub-busta canamus.

Rich. Howlettus. Soc. Coll. Syd.

Non complex numerū regnans, Henrice, nouenum:
Completus numeris omnibus, at moreris.
Gaudia quod numeri desunt optata noveni;
Innumeris lachrymis terra Britanna madet.

A. Sylvius.

Curtius insiliit foueam: cessauit & indè
Tunc Romana lues: En Curtius interit: idem?
Dignior (heu) multò: vates, non omne dicam,
(Sed timeo) precor ut tabes Britannica cesset.
Curtius ille lubens, invitò Curtius iste.
Absorptus terra est, invitis omnibus Anglis.

Usque & usque illa tenus
mæcenter plorabundus.

T. W.

Nuper ut invigilat stabulis nocturnus *Iulus*
Pastorum de plebe puer, sortitus easdem
Fati bubo vices, serà sub nocte querelam
Ingeminans, horrore mali præsaga futuri

Pectora

Pestora terrebat ; tremere inuia protinus imi-
 Fuundamenta soli, & tenebris nigrescere cœlum.
 Auersos tenuere oculos ne tale viderent
 Asti a ncas, Phœbuniq; soror tuni forte reuersum
 Amplexura gradum re uult, luetuq; r. uigit.
 Intereā emitlo cursu, rictuq; minaci
 Corripit arua leo ; sua fæmina pone secuta est.
 Viderat assuetos olim exaudire vehentis
 Fræna manuinq; pati : nympha Angla elegerat illos,
 Oceanî decus Angla, rotis axiç; regendo.
 Illa iugis innixa, velut Berecynthia mater
 Turrigerâ incessit crinem redimita coronâ,
 Albentes induit sinus ; quos liimbis obibat.
 Vndoli in morem pelagi, sic fluctuat altè,
 Sic ora intextis incanduit vltima gemmis.
 Induit illa etiam diadema leonibus aureum,
 Deinde peregrino settum de flore, quod aptè
 Intertexta rota discriminat alba rubenti.
 At nunc immemores decoris, ludibria factos
 Fortunæ aspiceres, desiderioq; querentes
 Lactantis catuli, cui cuspide raptor acutâ
 Transadigit costas, atq; intima viscera rupit.
 Ergo vbi nequicquam vestigia pressa legentes
 Rimantur fugientis iter, rugitibus auras
 Implere, ingratos gemituq; incessere cœlos.
 Audijt Angla procul, stratis vt fessa iacebat :
 Multa super teneram reputans tuni forte leænam
 Spem sobolis, generisq; decus: dum sustinet agtè
 Mittere dilecto promissum munus Alexi.
 Grataturq; , suoq; timet simul anxia voto.
 Sicut erat nudata pedes, vestemq; recinetam
 Forte trahens humero medianam prorumpit in aulam.
 Iam procul infixam lacero in pulmone sagittam
 Vedit, & obstupuit, collapsaç; corpore toto est.
 Postquam animus redijt, lucemq; aurasq; recepit
 Nixa genu, tollensq; manus ad sydera, satur :

Et

Et cadit in superos tantum seclus? his ego, demens
 Vota precesq; tuli, coluiq; impensis aras
 Ut te certa salus, vt tempora longa manerent?
 Ergo ego vana iugis iam nunc atluesce paternis
 Plaudentiq; manu blandita, leuicule dixi
 Ibis in imperium genitoris & optima quanquam
 Antibis documenta tui? crudelia fata
 Hoc modo si merui quid resto orbata? minori
 Invidiā vobis exosam animam ipsa dedissem.
 Non illi feritas rabiesue domestica, quali
 Getulā de stirpe tument Lybicaq; leones,
 Sed mite ingenium, tetricaq; immobilis ira
 Almaq; maiestas; heu quo me fata reseruant
 Deinde malo? Albaniā iam rusticus incola Faunus
 Cladibus insultans illudet. Adeste sorores
 Naiades, Anglezie, Calydonia, Cambria, Ierna,
 Orcades, & lachrymas germanæ impendite vestre.
 Delicias mala fata meas, mea gaudia (fensi)
 Inuidere mihi non hos mihi credita in annos.
 Non ego frenatis inuenta leonibus vtrā
 Celsa ferat, Cytharam nec dum prætentat Ierna
 In numerum mecum saltabitis: impia postquam
 Parca meum rapuit properatā morte leonem.
 Cui regale parat plunis variantibus aurum
 Cambria? cui conchas, lapidesq; ad littoris oram
 Naiades & variōs per prata recentia flores?
 Ultima vox crebris singultibus interrupta
 Intellecta parum est. Mœstq; planxere sorores
 Naiades & lachrymis fontes auxere coortis.
 Aerij montes & depresso convales
 Fluminaq; excipiunt gemitu, gemituq; remisso
 Planctibus affsonnere madentes fletibus auræ.
 Plura quidem Nymphæ nec scilicet ista locuta est
 Pastores quo more solent, quo possit Iulas
 Qui fastiditas dudum abiurauerat artes.

Eternum deflenda beati principis umbra

Fas mihi sit tumulo soluere iusta tuo.

Non lachrymas, riguere oculi: non verba: sed im-

(Si quid id est) testem mentis habeto manum.

Spem patris & patric simul extulit Anglia, post hac

Quae fieri credit posse, futura timet.

S. i. Savel. Regal.

Ἐπίλογος Ὀμηρίδος.

Ἄντες δέ τοι δίκαιος νέος ὀλόκληρος, δέ τοι λέξεν;

Οὐδέτερος ἐν αὐτοῖς πάνταις μέτρος χρῆμα έμπεδον ἀστεῖον.

Αλλά πάντοι θάνατοι μὲν ὅμοιοις οὐδὲ θεοὶ περι-

Καὶ φίλοι ἀνδρῶν δύνανται ἀλλοκίουν ὀπτότεκνον εἶναι.

Μοιρὸν δὲ καθέλκοντας ταυτογένες θανάτοις.

Οὐδέτερος δὲ φίλος εἰνί Ήρακλῆς τούτης κύρα,

Οὐτέρες διάτατος τούτης διεισ προνοίαν ἀνατίνει.

Νῦν δέ έμπτος δὲ φίλος ἐφεστάσιν θανάτοιο

Μυρίας, ἃς εἰς δεῖ φυγεῖν Βροτόδον, εἰδέντας θανάτους.

Ἄνθρωπος μηκέτερος ταῦτα λεγομένεα, κηδέμενος περι-

Βούτηρος εἰπὼν δὲ τὸ τύργειλινον θυμὸν τοῦ θάνατού,

Πέμπτης δὲ μηνὸς θανάτοις τε φίλειν καὶ νόσοιμος ὑπνον.

Καίνω γέτε δὲ τούτος οὐτός τούτου, αλλά οὐ πάντας

Φρέσκωντας θάνατον, καὶ πῦρα μέλαιναν,

Καὶ τοῦ νίδυμος οὐτονότος εἰπεὶ βλεψάσθοις επιπλεόν.

I. I. ἐν τῷ συναδρίῳ τῷ βασιλίως.

Sic ubi stat media in sylvis Dodonia quercus,
Funduntur circum Fauni Dryadesq; puellæ,
Ad numerum cuncti iustum vestigia ducunt:
Sacraq; saltantes ramis latè arbor opacat,
Defendens venti rabiem, cœliq; ruinas;

Sic

Sic sub Rege suo secura Britannia lusit,
Læta sub hac choreas exercuit arbore fessas.
Iamq; haud illa breues risus incepérat, omnes
Exuta in longum curas, exuta timores.
Quippe suum Regem numerosâ prole beatum
Vidit, nec sese minus ista prole beatam.
Exultat pendere vna tot ab arbore poma,
Poma quibus longè sylva Iunonis Auernæ
Cedunt, suntq; minus charo speciosa metallo.
Lætitiae at frustra spes inchoat Anglia longas,
Ecce sua excussum nuper iacet arbore pomum:
Rarescunt folia & quercus contradictior umbra est.
Et nunc ipsa tuis satiare Britannia dannis,
Sint nunc expleti fletus, ægrumq; dolorem
Libertate doma, penitus te te insula fletu
Merge tuo, & riu voluanrur in æquora salvi,
Oceanoq; tuo superari te sine, sic ut
Deucalionæos metuant hæc sæcula fluctus.
Impendat primum, quos debet Curia fletus;
Vsq; flet nuper domino famulata iuventus,
Subveniatq; humeris, nutantiq; ocyus adsit,
Collapsosq; artus festinans tollere certet:
Cum verò fugientem animam via nulla moratur,
Languescitq; magis, ceu flos succisus aratro,
Et nunc (ah) pulchros Henricus voluit artus,
Fæmineo cessat quid cælum rumpere planctus?
Attonita ut volucris tanto clamore, volatu
Deficiente cadat, pennas oblita mouere.
Quo regni, teneri quo spes euanuit æui?
Et quæ suggestit maiestas, Regia dicta
Quo nunc cesserunt? simul expirantur in auras
Omnia cum vita? nulla nec parte superstes
Henricus? lachrymas & quis castiget obortas?
Præcipue Parthi suspiria ducite mecum
Plangite nunc equitem, qui funera fletis equorum.
Vidi ego, pondus equus cum plusquam nobile gessit,

M 2 Dardanius

Dardanius tergo sonipes, vel celsior illo
 Qui quondam gremio sanguis complexus Achiuos;
 Sub celo hic sonipes melius durasset Atlante.
 Sessor eras Henrice, vnum te terga decebant
 Scintillantem auro: prætendit dextera querum,
 Accinctus gladio es, quanto iuxtrone minatur
 Noctibus hibernis & sydera terret Orion:
 Iamq; habilis steteras; rauco tuba sydera cantu
 Rumpit, & a metis stantes iuvitat vtroq;:
 Iamq; ruunt bini, spacijs æqualibus acti
 Adventant, mediuniq; vident decrescere campum:
 Virq; viro obnixus non vanos destinat iætus.
 Frangitur adversa collisa in casside cuspis:
 Clamat Amyclæ spectator matre creatum,
 Atq; hæsisset equo non Castor fortius ipse,
 Sic Martem obtento iurat concurrere telo:
 Dignaq; viætori decorauit Adorea frontem.
 Heu nobis soboles vbi nunc certissima Martis?
 Promissumq; decus, multa & viætoria palma?
 Interea nunquid tam sanguine tempore latum?
 Num tarda exequias Academia soluere iustas,
 Quas fati sibi certus Olor iam cantat in vndis?
 At non vterius canimus, mea carmina in ipso
 Ore natant lachrymis & fædant verba lituræ.

Rand. Gilpin, Coll. Regal.

Ite procul pompæ: procul, ô procul ite triunphi:
 Ite procul nostriis laurea ferta comis.
 Ite procul lapsum qui cælo ducitis annum,
 Bacche, Ceres: nostris finibus ite procul.
 Ite procul tardæ, vos non moror, ite Camænæ,
 Quas decuit rigidas fleætere voce Deas.
 Perpetuò seruet Tithoni Aurora cubile.
 Perpetuò Phæbūm Tethyos synda tegat.

Dedicas

Dediscat varias sibi sumere Luna figuræ:
Dediscat lumen iam reparare suum.
Iam trahere ignoret fessus sua plaustra Bootes.
Iam sese vetitis vrsa recondat aquis.
Vestiat æternâ nigras caliginæ terras
Regina infernæ nox tenebrosa domus.
Eripe Phæbe tuum terris modò lumen, vt olim,
Cùm Phaëton Padi gurgite mersus erat.
Bellice Mars clames, vt Stentoræ vincere possis,
Vt cùm Tydidae cuspide Iæsus eras.
Dijq; Deæq; omnes queis sunt mortalia curæ,
Plangite funestis pectora vestra modis.
Atq; mihi denum medium mare lumina fiant:
Vt possim eximij funera flere viri.
Henricum rapuit, quæ nulli parcere nouit:
Abstulit atra dies, quem dedit alba dies.
Occubuit flore ætatis spes altera regni,
Ingenio iuvenum clarus, & arte senum.
Cui modò iure fuit fas extera quærere regna,
Hunc tenet in modico iam breuis vrnæ loco,
Mors avidas violenta manus iniecit in illum,
Qui fuit in nostro stella serena polo.
Crudeles nimium Parcæ! crudelia Fata!
Crudeli nimium stamina rupta manu!
Sed nihil est sœus quod possit flectere Parcas:
Quod mortis possit flectere iura, nihil.
Ergo agite o Charites: adis Iovis inclita proles:
Adis Pierij ter trias alma chori.
Lugubrem tumulum ferali cingite versu:
Et pariter niueis condecorare rosis.
Hoc tantum, hoc certum cape magna Britannia; dempto
Hoc tibi, dimidium vix supereffle tui.
Tho. Baker. Coll. Regal.

A nnulus in dextrâ gemmarum triade clarus
Quale decus manibus præbuit Anna tuis?

Quem dum miramur duplicatum emittere lumen:
 Excusit digito sors violenta tuo.
 Et casu (ò qualem casus tulit ille ruinam)
 Optima genuarum de tribus vna perit.
 Istius damni cum pars tua maxima: tota
 (Pace tuâ) quanta est, nostra doloris erit.

Æternum ut spirent vultus, tibi sudat Apelles,
 Praxiteles, ut sis marmore perspicuus.
 Nobilis Eui ycion cætator, ut aureus esto,
 Et tua sit magnos inter Imago Deos.
 De tumulo tantum si cura, remitte: perennis
 (Si placet,) humani pectoris hospes eris.
 Th. Fitzrandolfe. Coll. Trin.

Διαλογικῶς.

Heres regna bonus ————— Iam meliora tenet.

Patria. **H** Eu perijt regni spes, ô spes vnica nostri:
 Quid querar? O nimium mors inimica mihi **I**
A mula cur tantas surgentis principis ausers
 Spes? patriâ heu hæres exulat ipse su **A.**
Princeps. **R** egna ego contemptis demigro ad cœlica terris:
 Tu verò luçtum, patria, pone tuu **M.**

E t noli in nostrum lachrymas dimittere casum:
 Esse hominem prohibet mors, facit esse deu **M.**
S ceptro ego nunc alio potior, fælicior hæres:
 Patria, parce meâ, parce dolere nec **E.**

R estaurare meos si vellet Iuppiter annos,
 Ac iterum tecum me daret esse simu **L.**
E sse simul nolle, superiq; forem incola cæli:
 Hic mihi parta quies, gloria parta mihi **I;**

G audiaq; haud vllis vnquam tollenda periclis;
 (Inquam) non villo gaudia mixta mal **O.**

N ec nunc in nostrum est Papæ diadema potestas:
 Sydera non Papæ tangere posse datu **R.**
 Adde

Epicedium Cantabrigiense.

A dde quod & gelido maiores corpora plumbo,
Correpti seu morte, dedere su A.

B is iam quatuor Henricos mors abstulit ante :
Nunc illo nonus nomine morte peri T.

O igitur tantas, mea patria, siste querelas :
Pelle mea guttas, patria pelle prec E :

Patria. N on ego te princeps, quo non fæcior alter,
Esse fleo miserum : me miseram esse tame N.

V alde ploro, meas tua nec spes abstulit omnes :
Me miseram ! o nulla spes recidua prec E..

Princeps. S pestua ne nostro pereat dimersa sepulchro :
Spes etenim in tenero, cum patre, fratre mane T.

Coxall.

---

*In diem Veneris, obitus
diem.*

C redam? adcone tuus iam tandem sordet Adonis?
Num Mars vilescit senio? num deficit Hermes?
Ut dijs neglectis placeat tibi nostra iuventus,
Eia agè, quin dicas; præ Princepe sordet Adonis,
Si formam specto; doctrinam? deficit Hermes;
Robur? vilescit vel Mars; quid ni hosce negarem
Omnes disiunctim? nunc his fruor omnibus vna.
Oravi, placuitq; Iovi, tum fata vocabat,
Henricumq; Iovis iussu iam fata tulere.
Sed dea es; ille dea dignus: mortalis at ille;
Immortalis erit: sed regni spes; nihil istud,
Iam fruatur regno: sed nobis parce; pepercit,
En Carolum: sed terreat hostes; terruit hostes
Vel nomen: terrere nihil, sed vincat; habebit
Nulos quos vincat, nam primo solis ab ortu,
Hesperium ad lectum, passim tremuere, fusa

Bella

Bella expectantes, quasi iam nunc sint fugituri :
 Nil movet ? incassum-ne precor ? mordebit Iambus
 Tēq ; diemq, tuum, nec molli dente ; sed atro,
 (Quam pictor pulchrè, Venerem carbone notabit.

In mensem Novembris.

CUr iste mensis, præ reliquis, scatēt
 Plus quam nefandis proditionibus ?
 Cur morte Principum ? malis hic
 Fructibus vberior ne mensis ?

September, atque hunc qui sequitur, suum
 Vt iusq; , munusq; , hoc sibi vendicant,
 Regni vt cadant fructus in istis ;
 Hoc sibi, regna cadant, November.

Gulielmus Warre Coll. Trin.

R Egia progenies, æui prudentia nostri,
 Atque Calydonij gloria magna soli.
 Deterior non Marte, minor non Pallade vultu,
 Pieridum columen, præsidiumq; fori.
 Hoc decus æthereum, terrarum gloria quondam,
 En cecidit: Nostri gloria gentis abest.
 Quid dixi? cecidit? Quid me dementia cepit?
 Non cecidit, summi scandit ad astra poli,
 Viciturus caelo : (Rex o stellantis olympi)
 Hunc obiisse diem credimus, ante diem?
 Non cadit ante diem qui magni teæta Tonantis
 Scandit, Regalem coelicolumq; domum.
 Cæsar abest : sic iussit ineluctabile fatum,
 Antiquo maior Cæsare, Cæsar abest.
 Cæsar abest, defunctus abest, sed viuit Olympo,
 Et puer Idæus nectare pascit eum.

Semi-

Semideusq; sedet Musarum nobilis antro,
Bellorophontæ quæ fluit humor equi.
Sydereoq; humiles terras permutat Olympæ,
Fœlix Aethereus dum rotat astra polus.

Franciscus White, T. C.

Quid iam vobiscum mihi Musa, nouemq; sorores?
Flens nostra est vestris mens inimica iocis.
Principis in mortem pangentur carmina nobis?
Quis non hoc dannat carmen, & odit opus?
Odit opus, quod fata refert tua (Maxime Princeps)
Et canit ante tuum te cecidisse diem.
Te, cui nulla parem vix vñquam protulit ætas,
Quemq; in perpetuum terra Britannia luet,
Fælices, qui te talem genuere, parentes,
Oh, te quæ talem, terra beata, tulit.
Oh infelices, qui te amisere parentes,
Infælix, quæ te tam citè terra caret.
Singula quid memorem dignissima principe, corpus
Robustum, pectus forte, sciensq; caput?
Quid quòd eras clarus pietate, (haud ultima laus est)
Quid iuuentutem, Spemq; Décusq; canam?
Ilicet ingrato seruasti hæc omnia nautæ
Læthæam celeri qui rate verrit aquam.
Hinc lachrymæ. Et lachrymans verba imperfæta relinquo,
Et Musa heu nimio muta dolore silet.

Cheynie Roe. Coll. Trin. Socius.

POpulea amissos setus gemibunda sub umbra
Luget avis nido implumæ quos traxit arator:
(Ni maiora nefas componere) Regia proles
Henricus (firmata virum nec fecerat ætas)

N 1

Heu

Heu iam postremum carpit (proh Numinis) somnum :
Anglia mater amans pro te miserabile carmen
Integrit, & moestis late loca questibus implet.
Quando habilis membris esset vigor, ecce sub umbras
Vita suum indignata fugit properantius quam.
Elos iuvenum interiit, patris spes, gloria regni.
Iamq; inter iuvenum supereminuisse cohortes
Qui didicit, cur nunc superest illi illa iuventus?
Aequum sibi quem passum longeva senectus
Optavit; cur nunc superest illi illa senectus?
Ornatum non mansuus virtutibus illum
Vix ostentarat late fortuna parenti,
Quin solum abtiperet, moritura ita nascitur herba.

Postquam mors animam, ne vosq; resoluerat artus
Inde novum fecit Protesilaus iter:
Ergo redi quondam nostri spes inclita regni,
Qui fato nimium Protesilaus eras.
Quidue animos superi frustra lusistis ouantes?
Fauitos, qui nequeunt esse, fuisse piget.

Henrici in tumulo tegor haud, in gloria virtus;
Sunt simul in tumulo, quæ periere simul:
Non una Henricum tellus habet, appage virtus
Non villo in tumulo clauditur, ossa queunt.

Edwardus Palmer. Col. Trin.

In nova fert animos; nam quisque poemata scripsit:
Si non a consuetant lucisibus; hac, noua sunt.

Disputatio Philosophica.

Questio 1. An cælum patitur?
Resp. Opp. Mod.

Ref. Cælum non patitur. Op. Perfectum redditur: ergo.
Ref. Perficitur? Op. Quidni? Ref. Quid perficit? Op. Inferiora.
Resp.

Resp. Inferiora? nego. *Op.* Iungunt ad sydera sydus :
Ergo : *Resp.* Non iungunt ; poterant iunxisse videri,
Concedo : sed quem memoras super astra locatur.
Mod. Rem tangis : Superos inter, super astra ; locatur.

Quæstio 2. An Terra sit elementum humidissimum.

Resp. Opp. Mod.

Resp. Humida, quis ? *Op.* Quis non ? quin dixerit humida terra :
Resp. Qui sit ? *Op.* Qui non sit ? nil non lachrymabile cernis,
Nusquam non gemitus : nusquam non flentis ocellos :
Ergo : *Re.* Non sequitur : *Mod.* Sequitur ; magis humida non sit,
Quo magis est lachrymis mafacta , rigata ? nec vñquam
Flebilis est, aut moesta magis : flens, flere coacta.

Laur. Howlet Coll. Eman.

Questibus & lachrymis tibi dum litet Anglia, Princeps,
Lumina pressit, adhuc qui tenet ora, stupor
Quod potui , officio manus est accincta, sed vidas
Lumina iam delent inuidiosa notas,
Fallor? an officij potius fuit æmulus ardor,
Non decuit scribi carmina, sed lachrymas.
Sic extincta , flagrat pyra quâ tua , non dabit olim.
In cineres patriam nūniniis ira tuam.

Hen. Atye Coll. Regal.

Anglis monstri aliquid portendit quinta Novembris :
Sed scelus indicio proditur antè suo.
Dumq; die hac Britonum celebrantur festa quotannis
Læta, nec in toto lètior orbe dies :
Comparat insidias securis sexta Nouembris
Telæq; mortiferâ lurida tæbe gerit.
Excidium genti minitata est quinta Novembris ;
Principi at exitio sexta Nouembris erat.

Dum patriam morti creptam pia thura eanebant;
 Ecce patrem patriæ mors nec opina rapit.
 Quilibet inde sibi communi clæde timebat:
 Gens se at in hoc uno tota perire putat.
 Ergo erit illa dies tristissima iure quotannis,
 Vertet & in cineres gaudia tanta nouos.

G. I. Coll. Reg.

PHyllidas, Hypsiphylas, non ludo; pectori in imo
 Luctus & ingentes posuere cubilia curæ.
 Ad Generum Cereris descendens noster Iulus
 (Quo Pius Aeneas (Rex) & (Regina) Creusa
 Publica Res, certain & Britannia tota salutem
 Spemq; suam posuere) obiit. Plebs; Curia tota
 Heliadum similis, similis tibi Lesbia, cuius
 Immodicus nitidos turbauit fletus ocellos.

R. Danford Coll. Syd.

SErò ad pulistis aduenæ Britanniam:
 Nunc hospitalis ista non est Insula,
 Postquam Nouembri tristis illuxit dies,
 (Non ille quintus proditor sceleris sui,
 Abortientis conscius monstri dies:
 Sed sextus iste perditor, plagiarius,
 Homicida, Magni Parricida Principis,
 Rei, speiq; destrutor publicæ.)
 Quid enim? quid hic est exteris amabile,
 Cui vela laxant creduli, & pontum secent?
 Opesne ditis Insule? perijt modò
 Thesaurus ille noster, in quo dirutum
 Quicquid venusti vel capere corpus potest,
 Animusue cupere, quicquid & in vnum queunt

Natura

Natura, vel fors, gratia, vel industria,
Præcoxve virtus congerere, victum iacer,
Et invidendo præda fit iunulo gravis.
Abite. Pauper, pauper hæc est insula.

Palati-ne regi rutilum inbar?

Ostro nitentes & superbos purpurâ
Posuit amictus Aula, squalorem induit.
Totos Penates nube deformi obsidet
Luftificus horror, & sibi constans nigror.
Palatio sic exulat palatium.

Quid ipse sacrum Curiæ ac gentis caput?

Hanc orbitam patriæ, ac patriæ Patri
Abominandam summa maiestas nequit
(Nec fas) apertis (Sacrosancta est) luætibus
Célébrare. Velo, lateat Atridæ dolor,
Sed maior atriore: secedit, silet.
Secedit? umbram non sibi, nobis creat,
(Eclipsis oculo lumen, haud Soli, rapit.)
Siletne? nobis orbitas hinc ingruit
Secunda: siquidem, pignore abrepto aureo,
Et pignus illud' melleum lingua abforet,
Quod eius ore fluere nectareo solet,
Quod literatos doceat, cblectet pios,
Theologicæq; turma miretur scholæ,
Quod nos in isto, seq; soletur malo.

Quid Anglicarum splendor & pompa urbius?

Funesta, qualis esse captiuis solet
Cum dira patrias flamma populatur tristes,
Funesta facies urbium, atqui ciuium
Feralis, atra, funerea, Acheruntica.

Quid apta Musis hospitia? faciunt suum
Gemellus Isis & gemellus Isidos,
Et si quis aliis conscius Musæ locus,
Reciproca congregant suspitia,
Facilemque cœlo deuocant Apollinem,
Facilem in deorum filios, catum simul

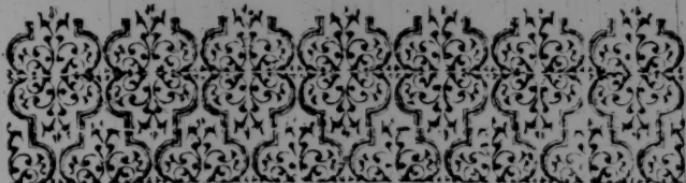
Interpolare fata Phaetonis sui,
 Dum non minorem spe, sed audaceim minus
 Placatore deflet abruptum Ioue.
 Eia sodales, agite Musarum chorus,
 Nymphaeque, gremio quas souet Chamus pater,
 Liquite, perennes liquite iu lachrymas, nimis
 Nunquam potestis fieri, quod nunquam satis.
 Cadente vestrīs imbre tam denso genis,
 Ut pinguis vndat Chamus, & plenus sui!
 Properante vestrā debitum carmen lyrā,
 Seluctus audit, pascit, ac placet sibi.
 Sic vniuersum hoc Aula, Musæ, ciuitas,
 Regni potentis columen euersum gemunt.
 Quis hæc potest videre? quis potest pati?
 Nisi efferratus, vel canis, vel Scioppius;
 Scortiue leno perditus Babylonici?
 Exinde quid non (nec dolor testes amat)
 Littoribus istis abstinetis adueniē?
 Nisi complicari noſtis horrendæ chao,
 Nisi funerali publico luctu iuvat,
 Aut id velitis; vos remittamus domum
 Dolore rigidos, imbre lachrymarum graues,
 Fletu euiratos, planetibusque luridos.
 Abite: non est hospitalis Insula.

Tho. Goad Theolog. Eac.

Finis.

Magnus sibi ipſi vix facit *Finem dolor.*

Vpon

Upon the most lamented departure

of the right hopefull, and blessed Prince

HENRIE Prince of WALES.

THe weeping time of Heav'n is now come in,
Kindely the season clowdes of sorrowe beares,
To sinile, o let it be a deadly sinne
And happy hee, his merry looks forswears,
See heav'n for vs is melted into teares:
O dearest Prince how many hearts wear knowne
To saue thy life, that would haue lost their owne?

When thou thy Countreys grieve, weare once her glory,
How was this blessed Isle crown'd with delight;
So long it neuer knew how to be sorry,
But anchor'd all her ioyes vpon thy sight;
The musique euery whear did freely lite:
The Sheapheards pip't, and countrey byrds did sing,
The water-nymphs camo dauncing from their spring.

It was the mother then of hameles pleasure
The Queene of beawty all men came to see,
And poore it could not bee, thou weare her treasure,
Onely it was a little proude of thee,
Aye mee, that euer so it might not bee!
The Garden of the world, whear nothing wanted,
Another Paradise, that God had planted.

Here

Her happy fields wear deckt with evry flowre,
That with her sweetest lookes Peace sinld' to see it.
Delight it selfe betwixt her breasts did bowre,
And oft her rustique Nymphs thy coach would meet,
And strow with flowers the way before thy feete.

But now those flowers wee woont to strow before thee,
Dead, in thy graue wee throw them to adore thee.

Sleepe softly, royall Ghost, in that cold bed,
Let deaths pale chambers giue thee easie rest,
Wheat all the Princely bones lie buried,
With guilded crowns and long white scepters drest.
Ah, little lookt they thou shouldest be their guest!

What makes the heau'ns proclaim such open warres?
Wee did not owe thee so soone to the starres.

And yet our vowes doe not thy starres enuie thee,
Bathe thee in ioyes, wee in our teares will swim:
Wee doe not vnto heau'n, or God denie thee,
Onely the Muses begge this leauue of him,
To fill with teares their fountaine to the brim,
And as thou sett'st emparadis'd aboue,
To powre out to thee riuers of their loue.

See how the yeare with thee is stricken dead,
And from her bosome all her flowers hath throwne,
With thee the trees their haire fling from their head,
And all the Sheapheards pipes are deadly blowne,
All musique now, and mirth is hatefull growne:

Onely *Haleyon*s sad lamenting pleases,
And that Swans dirge, that, as hee sings, deceases.

Heau'n at thy death deni'd our world his light,
Ne suff'red one pale starre abroad to peape,
And all about the world the winds haue figh'd,
Nor can the wassie-nymphs (so fast they weepe)

Within

Within their banks their flouds of sorrow keepe.
Suffer vs, in this deluge of distresse,
Thee, if not to enioy, at least to blesse.

Bedded in all the roses of delight
Let thy engladded soule embalmed lie,
Imbrightned into that celestiall light,
Which all Gods saintly Lamps doth glorifie,
Thear boast thy kinred with the Deitie
Wheat God his Sonne, and Christ his Brother greet thee,
And thy too little glorious Sisters meete thee.

But ô thou desert Island, that art found
Cast in the seas deepe bosome by mishap,
As if with our salt teares thou all weare drown'd,
And hadst from heau'n drop't into sorrowes lap;
Desolate house! what mantle now shall wrap
Thy naked sides? poore widow, made to mourne,
To whom wilt thou thy sad addresses tourne?

Alas, the silent Angels on his tombe
Can him no honour, thee no comfort sing,
Their pretie weeping lookes may well become
Theimselues, but him to life can never bring,
Thee therefore, dearest Prince, from perishing
Or yet aliue wee in our hearts will saue,
Or dead with thee, our hearts shall be thy graue.

HENRIE farewell, beau'ns soone-restored Exile,
Immortall Garland of thy Fathers head,
Mantle of honour to this naked Isle,
Bright drop of heau'n, on whose wish't nuptiall bed
Now all our ripest hopes hung blossomed.

Farewell, farewell; heaske how the Angels sing
On earth our Prince is now in heau'n a King.

G. F. T. C.

O:

A Plant

A Plant of fairest hope that euer stood
 In Ida, or the Galedonian wood,
 Whose armes outstretched, might haue reacht as farr
 As is the Artick from th' Antartick starre ;
 And Cyrus-like might haue his shaddow spred
 From siluer Ganges to *Sols* wattrie bed :
 This Plant's cut downe, and if we for his fall
 Cannot lament enough, our children shall.

Stephen Haxby. Coll. Jo.

FVll true it is, that all the world doth stand
 Amazed, when they see a blazing starre :
 They judge and feare, death, sicknes, famine, warre,
 Or great misfortunes comming to this land :
 For that a Comet, by experiance knowne,
 Like to mishapps, doth neuer come alone.

Such as this Comet (noble Prince) you seem'd,
 Plac'd in the highest region of the ayre,
 Of regall blood ; seated in honours chayre ;
 For so the heau'ny Powers thee esteem'd,
 As worthie of : since that thy glorie's beames
 Doe shine, as doth a Comets firie stremes.

This made all wonder, and to feare withall ;
 Because wee saw thy splendour to excell,
 Thy youthfull ardour did to vs foretell,
 As doth the Comets heat, some Princes fall.

Yet it is strange, that *heat*, which life doth giue,
 Should be the cause you doe no longer liue.

From hence our griefe ; and you doe cause the same,
 Because

Because your course was short; who did repayre
Our chiefest hopes (hope neuer should despaire)
But now our hopes are buried in your flame.

For with a flash your powres consumed were:
Which darkened all our Northen Hemisphere.

Clowded in blacke, of ioy wee doe despaire;
Mourning your losse: our light is dead in thee:
Yet not as common sort, your life did flee:
For other Comets vanish in the ayre,
And then descend: but thou contrariwise
Extinct on earth, then placed in the skyes.

Io. Wilson, Bacc. Trin. Coll.

Mong st troopes of greife my thoughts besieged sit,
When I would white my paper with his name,
Whose name adornes my Muse, my Muse not it,
H E N R Y, beyond the reach of titles or of fame.

Him then to prayse would doe his prayses wrong,
No pen can take so high or low a straine,
Nor marble lines so brittle be or strong,
As hee by them, not they by him, should gaine.

Like Phœbus selfe his vertue shineth bright,
Althrough the heauens with cloudes now ouerblowne,
Elamping for his most heroicke light,
Which from his infant hopes so goodly shone.

His towring mind aspiring vertues hight,
With Phœnix wings; immortall fame obtain'd
Echo'd by men: but now flowne out of sight,
Angelique Echo's hath in heauen gaind.

O worthy flight, who liuing soar'd so hye,
 Euen as the morning larke mounting the clowdes
 In heauenly notes, *a Dieu, mon Dieu*, doth cry,
 And by degrees in heauen her selfe inshrowdes:

So hee ; and eniuious death which meant his fall,
 Hath him preferd much higher ther before :
 So haue I scene a-downe-beate tenis ball,
 Higher rebound ; and palmes opprest, grow more.

So Phæbus doth from clowdes more glorie take ;
 So riuers stopt, to greater heights doe swell ;
 So roses crop't in bud, best odours make ;
 So bruised spices, haue the sweeter smell.

As a rich Pageant built bait for a day
 (When poore and common sights last out the yeare)
 All men admire, till we it disarray :
 Euen such was this ; onely they differ here,
 None longer wonder when you take in pecces that,
 But this in pecces taken, is more wondred at.

Ed. Gybson. Trin. Coll.

DEach be content, for thou canst do no worse,
 And law of play gives loosers leaue to curse,
 And I will curse thee to the pit of Hell
 And leaue thee there. Oh cruell ! couldst not tell,
 No where to lay thine adamantine hand
 But on the second life in all the land ?
 When as so many Hectique bodies stood
 Prest, and prepared to resigne their blood,
 And held life in their lips ? Couldst thou not take
 Those bedrid Apoplectique soules, whose stake
 Stood to be lost, whose crased bodies lay

Holding

Holding weake cardes, beeing bound by trencher play
To see thee? Couldst thou take no other time
To stab our fortunes with a rascall prime,
But when all rests were vp? Oh may thou be
Worse then my angrie soule can wish to thee!
Nor may succeeding time ere hide thy shame,
That cheatedst England of so faire a game.

I. P. Atul. de Clar.

THe Pythagoreans (*noble Prince*) in thee
For transmigration sure confuted bee.
Thy purer spirit of so heauenly nature,
Neuer before came out of mortall creature,
And now departing, can none other fit:
Ther's not a subiect capable of it.

For had it from some other issued forth,
Some *Stuart*, or *Plantagenet*, thy worth,
Or warlike *Tudor*, would haue equalizde:
But none of these with *Henry* may be prizde.
For all the vertues of that threefold blood,
Vnion'd in thee, to make one *perfett Good*.

Thy shining vertues made the earth admire thee,
And rare perfections made the heauens desire thee:
Else could we not haue seene so sad an houre,
The hopes of *England* cropt in fayrest floure.
Nor had too earely mourning, reau'd our *Rest*,
But thou thy *Kingdomes*, we had thee possest.

Tho. May. Sid. Coll.

A Siluer-winged cygnet brusling swame
 In glorious pride vpon the breft of *Thame* ;
 His yvorie wings he churking did display
 And ebon-cybrees as he made his way.
 Mongſt all thi aeriall choristers, more ſightly
 Was none, with ſtrains diuine he ſang more ſweetly.
Nature, Art, Grace, disputing ſtrived
 Which of them had him more embelliſhied.
 At length admiring all they leaue to ſtrive,
 For him in whom all Excellene did hiue.
 For like to *Sol* he ſhone when brauely girt
 He ſtrips the mountaines of their ſnowie ſhirt.
 Me thought I ſaw a princely maieſtie
 In grauen in his portly phyſionie.
 Heauen envy'd earth that it ſhould one immure
 Who rob'd the heauen of ſo much ornature.
 Whiles that our *Ile* with pride for him gan ſwell,
 A loſty *Falcon* with her jingling bell
 Did ſtouping ſeaze on him with talons keen,
 And hent away this bird, which bred our teen.
 The birth of Night is death of ſplendent day,
 His night beeing borne, our day is borne away.
 When as God *Hymen* was about *That* mariage,
 Pilfring Death truſt vp *This* golden cariage.
 O that Law had graunt a prohibition,
 T' haue hindered Death of this poſſeſſion.
 Yet has he onely tooke (*Tenant for a day,*)
 Liuerie and ſealon of his house of clay.
 T' was well for's ſoule this earthen foyle to miſſe,
 It's now infeſt in all thi land of promiſſe.
 But ſay, -- *Natur*'s a biting *Vſurer*,
 That baser coine diſburſes euery where,
 And for terſaling of his ſiluer'mould
 Muſt haue his Int'reſt payd in ſuſh fine gold.

From

From his exchequer tells he summes of men,
But for his hundred takes he more then ten.
From him, one in a hundred goeth forth
Which one outstrips a hundred in his worth :
Yet Niggard he can never be at rest
Till he has lockt him vp in's mouldy chest.
(Thus *Sol* exhales sweet vapours from the brine,
And leaueth much more brackishnesse behind.)
Ayeine, his bud is blated by the *Fates*,
His death heauens Secretarie antedates.
Who was the rarest simple of high prize,
If that one word fit one that was so wise :
Who was the beameling of that sacred Sunne
Whose lustring day let it be never done.
Ile ere adorne thy heise, the more thy praise,
Not with sad cypresse, but immortall bayes.

Columna.

What vertues one by one, each one may blis,
Each one may say, not one, but all, were his.

In cippum.

The duller earth will tell thee if thou aske it,
That here's interd faire Vertues golden casket.

Aliud.

Aske not why so small Grace ihi' world is found,
Here lie almost the Graces all intomb'd.

Lectori siccoculo si vspiam fit.

If thou a banquerout beest of grace & sorrowe,
Of them that thrill downe teares then so much borrow ;
Disburse thy pearling drops, here *Cesar* lyes,
To whom thou oweſt the tribute of thine eyes

When

When thou art dead thy selfe, looke for this gaine
Some will for thee shed many teares againe.

Adieu deare Prince &c.

With a far more iheretical Aposiopesis of
Th. Walkington.

Scotia alloquitur Angliam.

Vaile (Sister Albion) muffle vp thy face,
Pull downe thine eyelids, march with heauy pace:
Off with thy Pompe, mourne every blushing morn,
Nought must thy face but sable clouds adorne.
The glistering Sunne that did so guild thy state
Hauing no force, and forc'd by ruthlesse fate,
Extinguished quite, doth yeild his light no more,
Vpon vs smoothly snuiling so before.
No cause but this doth cause me to invite
Thy crimlin scarlet now to be bedight
In blacker guisement, and a darker wooll,
Muttering that sorrow in thy heart is full.
Entice thy people to proclaim a fast,
Least light regard of this mak's God at laist
Your shoulders load with grieve, and ouerwhelme
Entombing still the pillars of thy Realine.

Anglia respondet.

Double not thus with such perswasive songs
Eternall sorrow for Deaths spightfull wrongs:
All queint allurements cannot cause more smart
Then England feeles already at her heart.
Helpe mee (deere sister) stoppe mine irksome trouble;
Oceans of sorrow doe within me bubble.
For what appears besides a dropping skie
Plagu'd with the damage of her clearest eye?
Regard the trees all hanging downe their toppe,

In

I In mournfull manner seeme to grieue and shop.
 N Next view the heauens, the water-loaden skie,
 C Casting downe water to the tearelesse eye.
 E Each riuier flows and ouerdowne's the meeres,
 H Haling vp wet to those that want soft tears.
 E Each thing thus mourning, how can I but mourne,
 N Now left halfe naked and almost forlorne?
 R Regard what t' is to loose so rich a treasure,
 Y Yea chieffest ioy wherein my soule tooke pleasure?
 P Prodigious signes? my cheerfull day is gone,
 R Rôb'd of her light before it could be noone:
 I I least suspecting ioyes could end so soone.
 N Ne'er ioy'd I more then when that German Graue
 C Came marching to mee with a Court so braue:
 E Each Lord and Lady in a comly row:
 O O rare delight to view, so rare a shew!
 F Forthwith I grac'd them with the choicest state,
 w When loe a meslage com's from eniuious fate,
 A And bids me tune my strings another way:
 L Loue did before, now Lachrymæ must play.
 E Envying viper! thus to plague our soule,
 S So drown'd in ioy to crosse vs with controule.

But now to silent groves let's take our flight,
 And there digest these dreggs of thy despight:
 In publicke sorrow shall be our sad song,
 Till truth makes knowne that thou hast done vs wrong.
 Returne, (deare Sister) our late Henrye's nurse:
 Thou gaue'st him Cradle, I will gine him herse.

Io. Cozen. Col. Gun. C.ay.

B Edew'd with teares, which sad content
 Distll'd from my waterie eye,
 I thus began for to lament
 The brightest Starre in Britanie:

If harsh I be, let none blame that :
Griefe makes me write I know not what.

Cease now all sports, and Iouisaunce
In Citie, towne, and euery place;
Light-footed Nymphis leaue off to daunce,
And sacred Muses waile our case :
Seeing he is dead, whose fame did bring,
Matter enough for you to sing.

Sadde notes of sorrow still I heare
Within the whistling groues resound,
The pensiue dirges pearce my eare
Wherwith domb beasts do now abound,
Both high and low amazed be,
And some doe seeme to weepe with me.

The chirping birds doe change of late
The tune dame Nature to them taught,
And ruthfully bewayle the fate
Which sisters three to vs haue wrought:
Our sorrows they doe sing full well,
But aboue all, sadde Philomel.

Dead is the Phenix of our age,
Crop't is the flower in his best prime,
Which makes our sorrowes thus to rage
Aboue the cries of Elder time :
He now is dead, and from vs gone,
Whose second Here we can find none.

Farewell bright sparke of Kingly race
Great Britaines hope and joy adew.
Sighs, sobbes, and sorrows Ile embrace,
And euery day my cries renew,
Till they which caus'd thy fatall death
Wind vp my thread, and stop my breath.

The

The spring-tide of our ioyes is past,
Thy life such comfort still did bring :
Our ebbe, Time, cries, is come at last,
Seeing thou art dead, which wast our spring:
Death thou hast made a ladder hie
To mount from earth into the skie.

But seeing it doth surpass me skill,
Our grieves in numbers to rehearse,
Ile cease to force my rustick quill,
And with my teares bedew thy hearse :
Poore heart begin a-fresh to weepe,
Since death hath brought thy Prince asleepe.

William Farmer. C. C.

THe griefe I cannot hide I thought to shew
In a lesse vulgar tongue ; but, as my due,
I am thrust backe, and must resigne my place
To better wits that are in better grace.
Yet howsoere by wise authority
It was contriuid, it falls out happily,
The more I doe bewray my penurie
The better doe I paint thy ex'clencie.

A. B.

THe Scrutinie's giuen vp, th' election's past:
Who, whylome stooide for earthly soueraigntie,
But mist : is now elected in all haste,
Vnto the Crowne of immortalitie ;
But hee himselfe th' election so forestald,
Or else most voyces had him backe againe recall'd:

Three, for aboue ; but thrice three for belowe,
Gauc suffragies : the thrice three Muses fayle ;
The three, three Fates, haue wrought the matter so,
That they alone, and only they prevayle :

P. 2

A King

A Kingdome here belowe could not him moue,
 For sith hee needs must raigne, he'll chuse to raigne aboue
 Thus bee a Kingdome, for a kingdome gaide;
 And for a Crowne, a Crowne; but sith for such,
 (Royall exchange) that this to that obtainde,
 What shall I say, compar'd; inferiour much:
 Where now hee reigns, hee reigns for euermore;
 But had he raign'd belowe, he ad raign'd but for an houre.
 Why spend we teares teares never can be spent;
 Wetepe balme and myrrhe, who weeps, or not at all;
 Why send we sighes sighes never can be sent,
 It's not a Zephyrus can him recall:
 But sith the Sonne to heauen did make such hatt,
 O let the Father longer stay, yet goe at last.

L. Hawlet, Coll. Eman.

London's Metamorphosis.

Seeing. **M**Y common phrase was, See, see what you lucke;
 My phrase with time is chang'd, See here's all blacke.

Hearing. My Cryers erie all one, not sunshrie ditties,
 Prince Henr. i's dead: tenne thousand thouiand pitties.

Smelling. My muskis and ciuets are in no request,
 Flowers and frankincense fit this time best.

Tasting. My water's salt that querie bearer beares,
 The bearers fill their tankards with their teares.

Feeling. O sensles London! for I haue no touch.
 O sensles London! for my grief's so much.

Ex capitibus sensu membrorum. Ascite sensum.

Since thus the head is chang'd the cheife of all,
 Then Brittans parts strange formes must needs befall.

Vertitudo in fontem, Thomas, cum Byblide, Scampus.

FINIS.

4481

Cambridge. Univ.